மின்னல் பூ

பெ. தூரன்

மின்னல் பூ

சமர்ப்பணம்

என் அன்பிற்குரிய தம்பி

ம. ப. ரங்கசாமிக்கும்

அவன் மனைவி

டாக்டர் தங்கம் மரகதவல்லிக்கும்

ஆசிரியர் எழுதிய
வேறு சில நூல்கள்

கவிதை

இளந் தமிழா
நிலாப் பிஞ்சு
பட்டிப் பறவைகள்

சிறு கதை

தங்கச் சங்கிலி
பிள்ளை வரம்
உரிமைப் பெண்
காளிங்கராயன் கோடை
மாவிளக்கு

நாடகம்

ஆதி அத்தி
காதலும் கடமையும்
பொன்னியின் தியாகம்
அழகு மயக்கம்
மனக் குகை
சூழ்ச்சி
இளந் துறவி

கட்டுரை

தேன் சிட்டு
பூவின் சிரிப்பு
காட்டு வழிதனிலே

மனத் தத்துவம்

குழந்தை உள்ளம்
மனமும் அதன் விளக்கமும்
பாரம்பரியம்
குழந்தை மனமும் அதன் மலர்ச்சியும்
குமரப் பருவம்
தாழ்வு மனப்பான்மை
அடிமனம்

மின்னல் பூ

பெ. தூரன்

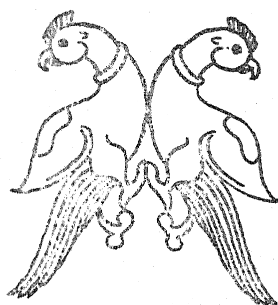
விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்

59, பிராட்வே · சென்னை-1.

முதற் பதிப்பு: மார்ச், 1957.
இரண்டாவது பதிப்பு: ஆகஸ்ட், 1962.
மூன்றாவது திருந்திய பதிப்பு: ஜனவரி, 1970.

விலை ரூபாய் மூன்று

குமார் நிலைய வெளியீடு

மாருதி பிரஸ், 83, பீட்டர்ஸ் ரோடு, சென்னை-14.

முன்னுரை

"என்ன வாழ்வடா இது? எப்பொழுதும் ஒரே அவசர ஓட்டம். அமைதியாக நின்று உற்றுப் பார்க்கக்கூட நேரமில்லாத வாழ்வு—" இவ்வாறு ஆங்கிலக் கவிஞர் வில்லியம் ஹென்ரி டேவீஸ் ஒரு கவிதையிலே அங்கலாய்க்கிறார்.

அவர் மேலும் கூறுகிறார்: "இயற்கையிலே எத்தனையோ அழகுகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றைப் பார்க்க நமக்கு நேரமில்லை. எழில் மங்கையின் கண்களிலே முறுவலின் ஒளி கிளம்புகிறது. அந்த முறுவலுக்கு அவளுடைய இதழ்கள் அழகு கொடுக்கப் போவதைக்கூடப் பார்க்க நமக்கு நேரமில்லை. என்ன வாழ்வடா இது?"

வாழ்க்கை அவசரக் கோலமாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. கவிஞன் வடித்துத் தருகிற கவிதையை நிதானமாகப் படித்து அனுபவிப்பதற்கும் நேரங் கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது.

கதை படிப்பதுபோலக் கவிதையைப் படிக்கக்கூடாது. அப்படிப் படித்தால் கவிதையைப் பூரணமாகச் சுவைக்க முடியாது. அமைதியாக இருந்து கவனமாகக் கவிதையைப் படிக்கவேண்டும். அது மட்டும் போதாது. கற்பனைத் திறனையும்கூடச் சேர்த்துக்கொண்டு படிக்கவேண்டும். கவிதை அதற்கு உதவியாக நிற்கும் என்பது மெய்தான். ஆனால், உள்ளத்தை எங்கோ மேய விட்டுவிட்டுக் கவிதையைக் கண்ணால் பார்ப்பது சரியல்ல. இன்னும் ஒன்று, ஒரு தடவை இரண்டு தடவை படித்தும் கவிதையை முற்றிலும் சுவைத்துவிட முடியாது.

பல தடவை படிக்கவேண்டும்; ஒவ்வொரு சொல்லும், சந்தமும், அசைவும், நெளிவும், குறிப்பும், மறைப்பும் என்னென்ன உணர்ச்சிகளைத் தட்டியெழுப்புகிறது என்று கண்டு அனுபவிக்க அதுதான் வழி. ஆனால், அப்படிக் கூறுகின்ற போதுதான் நமது அவசர வாழ்க்கையாகிய நந்தி வழி மறைக்கிறது. கவிதா தேவியைத் தரிசித்து அவளது இன்ப நோக்கை முழுமையாகப் பெற இடைஞ்சலாக மலைபோல் நிற்கிறது.

கவிஞன் இந்த நிலையிலே என்ன செய்ய முடியும்? கவிதைக்கு விளக்கம் எழுதி அதைப் படிப்பதை எளிதாக்கலாமா? கவிதையை அவன் உரைநடையில் முற்றிலும் விளக்கிவிட முடியுமானால் அவன் கவிதை எழுத வேண்டிய

தில்லை. உரைநடையிலேயே எல்லாம் எழுதி விடலாம். ஆகவே இது முடியாத செயல்.

ஆனால், ஒரு சில பகுதிகளுக்கு அவன் முக்கியமான குறிப்புகள் கொடுக்கலாம். படிப்பவர்களுக்கு அவை ஓரளவுக்குத் துணையாக இருக்கும்.

அவசரக் கோலத்திற்குக் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்து இப்படி ஓர் ஏற்பாடு செய்து கொள்ளலாம். ஆனால், இது திருப்தியான ஏற்பாடு அல்ல என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டு தான் ஆகவேண்டும். கவிஞன் குறிப்பு எழுதுகிறானென்றால் படிப்பவர்களின் கற்பனைக் குதிரை அந்தக் குறிப்புக்குள்ளேயே வட்டமிடத் தொடங்கிவிடக்கூடாது. அப்படி ஏற்பட்டுவிட்டால் அது எதிர்பார்த்த பயனுக்கு நேர்மாறான விளைவாக முடிந்துவிடும். வானத்திலே அந்தக் குதிரை சஞ்சரிப்பதற்குக் கவிஞன் வேகம் கொடுக்கவே விரும்புகிறான் என்பதை நன்கு நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நின்று உற்றுப் பார்க்க எப்படியாவது நேரம் கண்டு பிடித்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதையே நான் பெரிதும் வற்புறுத்த ஆசைப்படுகிறேன்.

எந்திரங்களின் உதவியால் மனிதன் வேலை செய்யும் நேரம் குறைந்து ஒழிவு மிகுதியாகக் கிடைக்கும் என்றும் கூறுகிறார்கள். ஆனால், எந்திர வசதிகளைப் பெரிதும் பயன்படுத்தும்

பட்டணங்களிலே தான் வாழ்க்கை அவசரம் அவசரமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது; நாட்டுப் புறத்திலே இத்தனை அவசரம் இல்லை,

பட்டணத்துக் கொதிப்பு வாழ்க்கை உகந்ததல்ல. கவிஞர் டேவீஸ் கூறியதுபோல உற்றுப் பார்க்க நேரமில்லாத வாழ்க்கை வறியதுதான். கவிதையைப் படிக்கும்போதாவது இந்தப் பரபரப்பைத் துறந்து அமைதியாக இருக்கவேண்டும். அதனால் நல்ல பலன் கிடைக்கும்.

கவிதையிலே நாட்டம் உடையவர்களை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கலாம். கவிதையின் மேல் காதல் கொண்டவர்கள் ஒருவகை. அவர்களுடைய கவிதைக் காதல் அடங்குவதே இல்லை. இளமையின் துடிப்பு அவர்கள் உள்ளத்திலே சதா மோதிக்கொண்டிருக்கிறது. நாகரிகமான பொழுது போக்காகக் கவிதையைப் படிப்பவர் ஒருவகை. கவிதையிடத்திலே தஞ்சமடைகின்ற மற்ருெரு வகையாரும் உண்டு. வாழ்க்கைத் துன்பங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்கு இவர்களுக்குக் கவிதை உறு துணையாக இருக்கின்றது. கவிதையின் மாணவர்களாக அமர்ந்து அதன் பெருமையை அனுபவிக்கின்றவர்கள் நான்காம் வகையினர். ஆங்கிலக் கவிஞர் வர்ட்ஸ்வர்த் இவ்வாறு வகைப்படுத்தியிருக்கிருர்.

டேவீஸ் எழுதிய பாடலை மனதில் வைத்துக்கொள்ளும்படி இந்த நான்கு வகுப்பினரையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

புதிது புதிதாக யாப்புக்களை அமைக்க வேண்டும் என்பதில் எனக்கு நிறைந்த ஆர்வம் உண்டு. எவ்விதமான கட்டுப்பாட்டிற்கும் அடங்காமல் மனம் போனவாறெல்லாம் எழுதவேண்டும் என்பதல்ல என்னுடைய நோக்கம். புதிய யாப்புக்களும் திட்டமான சில விதிகளைப் பின்பற்றி நடக்கவேண்டும். வசன கவிதை ஒன்றுதான் இந்த விதிக்குச் சற்றுப் புறம்பாக இருக்கலாம். இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளை ஆராய்கின்றவர்கள் எனது புதிய யாப்பு முயற்சிகளை அறிந்து கொள்ளுவார்கள்.

மேல்நாட்டுக் கவிதைகளில் 'சானெட்' என்பது ஓர் அழகான யாப்பு வகை. அது பதினான்கு வரிகள் கொண்டது; வேறு பல இலக்கண வரம்புகளும் உடையது. தமிழிலே 'சானெட்' முறையில் கவிதை எழுத வேண்டும் என்ற முயற்சிகள் முன்பே நடந்திருக்கின்றன. ஆனால், அந்த முயற்சிகளிலே பதினான்கு வரிகள் வேண்டும் என்கிற விதிதான் முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட்டதாக நான் கருதுகிறேன். வேறு சில விதிகளையும் அமைத்துக்கொண்டு 'சானெட்' எழுத வேண்டும் என்ற ஆவலின் விளைவாக எழுந்தது. 'தருவாய்' என்ற தலைப்புடைய கவிதை.

எடுத்துக்காட்டாக ஒரு கவிதையைப் பற்றிக் கூறினேன். மற்ற புதிய யாப்பு முயற்சிகளை நீங்களே கண்டுகொள்ளலாம்.

வெவ்வேறு நிலைகளிலே வெவ்வேறு வகைப்பட்ட உணர்ச்சிகளின் விளைவாக எழுந்தவையே இக் கவிதைகள்.

வெவ்வேறு காலத்திலே பளிச்சிட்ட மின்னல்கள். அவற்றையெல்லாம் சேர்த்து ஒரு மாலையாகத் தொடுப்பதே ஒரு சிறந்த இன்ப அனுபவம். அந்த இன்ப அனுபவத்திலே பங்குகொள்ள உங்களையெல்லாம் ஆர்வத்தோடு அழைக்கிறேன். வணக்கம்.

பெ. தூரன்

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

இப் பதிப்பிலே பல புதிய கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. நிலாப் பிஞ்சு என்ற எனது மூன்றுவது கவிதை நூல் வெளியானதற்குப் பிறகு எழுதிய கவிதைகள் இவைகள். வணக்கம்.

பெ. தூரன்

மூன்றாம் பதிப்பின் முன்னுரை

இரண்டாம் பதிப்பின் பிரதிகள் அனைத்தும் செலவழிந்து ஏறக்குறைய இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகியிருக்குமென்று தோன்றுகிறது. சில சிறுசிறு மாறுதல்கள் செய்து வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆவலால் அப்படியே நாள் தள்ளிக்கொண்டு வந்தது. எனக்கும் ஒழிவு கிடைக்கவில்லை.

அவ்வப்போது ஏதோ ஒரு கவிதையைச் சற்று பார்ப்பேன். இவ்வாறாக முழுவதையும் ஆராய இத்தனை காலம் கடந்துவிட்டது.

மின்னல் ஒரு நொடிப்பொழுதில் பளிச்சிட்டு முடிந்துவிடுகிறது. ஆனால் உள்ளத்து மின்னல் அவ்வாறல்ல. அது கவிதை வடிவம் பெறுவதற்கு நீண்ட நாள் ஆகும். உள்ளத்திலேயே அது ஊறிக்கொண்டிருந்து, ஏற்ற ஒரு யாப்பு வடிவில் உருவாக வேண்டும். இந்தக் கருத்தை விவரிப்பதற்கு இங்கு இடமில்லை. சுவைத் தேர்ச்சி பெற்ற நீங்களே உணர்ந்துகொள்ளலாகும்.

மின்னல் பூவைச் சுவைத்துப் பலர் எனக்குப் பாராட்டுக் கடிதங்கள் எழுதியுள்ளனர். பொதுவாக எல்லாருமே இதை வரவேற்றதற்கு இந்த மூன்றாம் பதிப்பே சான்று பகர்கின்றது.

அனைவருக்கும் என் நன்றி. வணக்கம்.

பெ. தூரன்

உள்ளுறை

மின்னல் பூ

உள்ளத்து மின்னல்
பூக்கொண்டு பலநாள்
வெள்ளத்துள் எங்கோ
விளையாட விட்டேன்
கொள்ளத் துடிப்போர்
கூடுங்கள் இங்கே
பள்ளத்தில் அவையும்
பனுவலாய்க் காண்பீர்

அழகு நடனம்

மழை முழுகிய தழைகள் அசையும்
பளபளப்பைப் பார்!

மாலை வானில் பரிதி வட்டத்
தகதகப்பைப் பார்!

குழையும் உளமும் தழைய இழையும்
குயிலின் நறவம் கேள்!

கோட்டுப் பூவில் சுருதி மீட்டும்
வண்டுக் கூட்டம் பார்!

குழவித் தென்றல் தழுவி யல்லி
முத்தங் கொஞ்சல் பார்!

குழலி லெங்கோ இடையன் ஊதும்
மதுவின் துளிகள் கேள்!

அழகின் தெய்வ நடன மிங்கே
ஆஹா பாரடா!

அவனி யிதுவே இன்ப உலகம்
அல்லல் ஏதடா?

ஓர் அழகிய மாலைப்பொழுது. மழை பெய்து அப்பொழுது தான் ஓய்ந்தது. வானிலே கவிந்திருந்த மேகக் கூட்டங்கள்

மறைந்துவிட்டன. கதிரவன் பொன் மஞ்சள் கிரணங்களைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தான். எங்கும் ஒரு புதிய எழில். அந்த வேளையிலே கழனிகளின் வழியே போய்க்கொண்டிருந் தேன். அப்பொழுது எழுதியது இப்பாடல்.

கோட்டுப்பூ–கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, புதற்பூ, நீர்ப்பூ எனப் பூ நான்கு வகைப்படும். நிலப்பூ என்று ஐந்தாவது வகை ஒன்றைக் கூறுவாருமுண்டு. இவற்றில் கோட்டுப்பூ என்பது மரக்கொம்பில் பூப்பதாகும்.

கண்ணில்லாமலே

கண்ணில் லாமலே கோலதே கண்ணுய்
மண்ணினைத் தொட்டு மெல்லக்கால் வைத்து
"பண்ணிய பாவமோ? படைத்தவன் கோபமோ?
என்னவோ தெரியேன் இக்கதியானேன்;
நெஞ்சினில் இரக்கம் நிறைந்தவர் இல்லையோ?
கெஞ்சினேன் அருள்வீர்; அஞ்சலி" என்றுள்—
மறைந்தும் கந்தையில் மறைந்திடா வாட்டம்;
அறந்தன் வலியிஞல் அகற்றெணுப் பசிநோய்;
அன்னையென் றேத்தும் ஆதியாம் சக்தி
தன்னையே காட்டும் பெண்மையின் வடிவம்;
கையிலோர் குழந்தை கசடனும் எவனே
மையலே காட்டி மயக்கியே பசப்பிப்
பேயாம் காமப் பெருந்தீச் சுட்டதால்
நாய்போல் உடலை நச்சிஞன் தந்தது—
பாவச் சின்னமாய்ப் பாவையின் இடுப்பில்
கூவி இரைத்துக் குவலயம் பழித்திட
நின்ற நாம் எனினும் நெஞ்சினில் எங்கோ
கன்றிய பசியின் கருக்கலுக் குள்ளே
மின்னிடும் தாய்மையின் வேகத்தால் தாங்கிஞள்;
தன்னையும் நோவாள்; "சாமியின் கண்ணும்
நொள்ளையோ?" என்பாள்; நொடியினில் ஆயிரம்
சள்ளைக் கிளர்ச்சியால் சாம்பலாய் உதிர்வாள்;

பட்டின வீதியில் பதறியே நிற்கிருள்—
மட்டிலாச் செல்வம் வலம்வரும் சந்தியில்
தூசெனக் காசினை வீசியே நவநவப்
பாசியும் சுண்ணமும் பகட்டும் வாங்குவோர்
சேர்ந்திடும் சூழலில் சென்னையின் வளமெலாம்
ஊர்ந்திடும் வீதியில் ஒருகண் இல்லையோ?
மெச்சிடும் பண்பெலாம் வெறும்வெளிப் பூச்சோ?
பச்சையும் பரிவும் பறந்ததோ வறண்டதோ?
வண்மையும் மாய்ந்த தென்னினும் இந்தப்
பெண்மையாம் குலத்தின் பெருமையைக் காக்கவும்
எண்ணமும் இல்லையோ? இந்தநா டென்றும்
அன்னையாம் சக்தியை அடிதொழு தேத்தும்
பெருமையே உடைத்தெனும் பேச்சும் ஒழிந்ததோ?
இருதயம் இல்லாப் பட்டினம் இதுவோ?
இங்குளோ ரெலாம் நினைத்திடில் இமைப்பினில்
அங்கை ஏந்துவோர் ஆருமே இலாமல்
செய்யவும் ஆகுமே; சென்னையின் சீர்த்தியும்
மெய்மையாய் விளங்கிடும்; கவிஞனும் வாழ்த்துமே.

சென்னை மாநகரிலே செல்வம் விளையாடும் ஒரு நாற் சந்தி. திரைப்படச் சொட்டகைகள் சூழ்ந்தது. காசு தூசாக மதிக்கப்படும் இடம். அங்கே கண்ட காட்சி இது. மேலே சொல்ல வேண்டுவதில்லை; கவிதையே கூறும்.

கவிஞனும் வாழ்த்துமே என்று எழுதிவிட்டேன்; கவிஞன் என்னைப் பாடாதொழிக என்று கூறுவோர் இன்று இருக்கிருர்களா? இருப்பார்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

என்றும் பதினாறு

நீலத்துப் பாழிலே கோளத்துப் பம்பரங்கள்
தூங்கும் இசையெழுப்பத் தூங்காத ஆட்டத்
தான்

நவ்க்கிரகப் பெருங்கோடி நட்சத்திர மணியுதிரப்
பரவெளியில் வெடிவாணம் பவனிக்கு யார்
வகுத்தார்?

நீளத்து நெடுவ்ழியோ நீள்வட்டப் பொய் வழியோ?
தாளக் கணக்குண்டோ சாவெல்லை
தானுண்டோ?

எல்லையற்ற பேரெல்லை எங்கும் நிறை பரமாணு
மனக்குகையில் பேரிமயம் மணிக்கூண்டைக்
காலுதைத்துப்

பூநின்று பிறப்பித்துப் பால்உறங்கி வாழ்வித்துத்
தாளம் தவறடித்துக் கால்மாற்றிக் கன
லெழுப்பிப்

பொறிவாணம் பொங்கியெழப் புன்னகையில் சினங்
காட்டிப்

பொறிவாயில் ஐந்தவித்த பொக்கணத்தில்
பெண்மயக்க

மச்சான் மனங்குளிர மத்தளத்தின் சுதிசேர
தச்சன் மலரேறிச் சாவுக்குயிர் படைத்துத்

தாளத்தைத் தட்டிடவே சதிருமந்த மார்க்கண்டன்
நீளும் பதினாறாய் நின்றே நடந்திடுமே.

என்றும் பதினாறு

உலகங்கள் தோன்றுவதும் மறைவதுமாகிய படைப்புத் தத்துவத்தைக் கூறுவது இக்கவிதை. இதற்குக் குறிப்பாகவே விளக்கம் எழுத இயலும்,

நீலத்துப் பாழ்–நீல நிறமான பாழ்வெளி.

கோளத்துப் பம்பரங்கள்–கோளங்களாகிய பம்பரங்கள். பம்பரம் நிலையில் நின்று வேகமாகச் சுழல்வதைப் பம்பரம் தூங்குகிறது என்று கூறுவார்கள். அவ்வாறு தூங்கும்போது அதிலிருந்து ஓர் ஒலி எழும்.

தூங்காத ஆட்டத்தான்-தோற்றம் மறைவு என்கிற நடனம் ஓயாது நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த நடனத்தின் பவனியிலே வாண வேடிக்கைகளும் உண்டு. கோள்களும் தாரகைகளும் பொறி பொறியாய் உதிர்கின்றன.

நீளத்து நெடுவழியோ நீள்வட்டப் பொய் வழியோ-ஆகாயப் பரவெளியானது நீண்டு போய்க்கொண்டே இருக்கிறதா அல்லது நீள்வட்டமாக அமைந்துள்ளதா? இந்த இரு வகையான கருத்துக்களும் வானவியல் விஞ்ஞானிகளிடையே நிலவி வருகின்றன.

மணிக்கூண்டு என்பது காலக் கணக்கைக் குறிக்கிறது.

பூ நின்று பிறப்பித்துப் பால் உறங்கி வாழ்வித்து-தாமரை மலரானுகிய பிரமாவாக நின்று படைத்தும், திருப்பாற்கடலில் பள்ளிக்கொண்டு வாழ்வித்தும்.

தாளம் தவறடித்து-கோளங்களின் போக்கிலே ஓர் ஒழுங்குண்டு. அந்த ஒழுங்கு தவறுமானால் ஒன்றொடொன்று மோதிச் சிதறும்.

புன்னகையில் சினங்காட்டி-சிரிப்பும் கோபமும் கலந்தே இருக்கின்றன.

பொறிவ்வாயில் ஐந்தவித்த பொக்கணம் - எல்லாம் அடங்கிக் கிடக்கின்ற நிலை.

பெண் மயக்க-சக்தி தத்துவம். இப்பொழுது மறுபடியும் படைப்புத் தத்துவம் தொடங்குகிறது.

மச்சான்—வாழ்வளிக்கும் தத்துவம். அதுதானே மத்தளத்தின் ஓசையைக் கூட்டுகிறது?

தச்சன்—படைப்பவன்.

சாவுக்குயிர் படைத்து-எல்லாம் அடங்கிக் கிடந்ததல்லவா? அதிலே உயிர் தோன்றுகிறது.

சதிர் மறுபடியும் தொடங்கிவிட்டது. என்றும் சிரஞ்சீவியான ஆட்டம் இது.

என்றும் பதினாறு-இந்தத் தலைப்பு தொடர்ந்து நடைபெறுவதைக் குறிக்குமல்லவா?

இருளில் மிதந்த நெஞ்சம்

முல்லைச்சுடர் விரிக்கும் முழுநிலவின் தேன்கதிர்கள்
சொல்லிற் குழைவதுபோல் சொல்லற்ற சோகத்தின்
பண்ணை யிசைக்கின்ற பைங்கொடியார் அறியேனே-
கண்ணில் தெரியாமல் காதினிலே நெருப்பூற்றும்
மங்கையிந்த நீளிரவில் மனத்துயரக் கனவெல்லாம்
பொங்கப் பொழிகின்றாள் பொன்னுட்டுத் தீங்குரலில்
பாட்டறியாப் பண்வீச்சில் பச்சையுளத் துடிப்
பெல்லாம்
ஓட்டுகின்றாள் வீதிமுனை ஒருமாடத் துள்ளிலிருந்தே.
மோனத்துயர் இருளை மோதிவந்தென் உளம்புகவே
நானும் செயலற்று நடுத்தெருவில் நின்றிருந்தேன்—
யாரோஇப் பெண்கொடியாள்? ஏனோஇப் பெருந்
துயரம்?
சீராகக் கைபிடித்தோன் சிந்தையன்பு பிரிந்தானோ?
மனத்தன்பு வேறிருக்க மணவாழ்க்கை இங்காச்சோ?
தினைப்பொழுது கணவனுடன் சேர்ந்திருந்து
வாழுமுன்னர்
கொடுங்காலன் துணைவனையே கொண்டோடிப்
போனானோ?
படுந்துயரம் ஏதெனவே பண்ணலையும் கூறவில்லை;
உட்பொருளைக் கூறாமல் உணர்ச்சிதனைக் காட்டு
தற்கும்

வெட்டெனவே பேசாமல் வெம்புமுளம் விரிப்ப
தற்கும்
இசையைப்போல் வேறில்லை. என்றனுளம்
அந்நிலையில்
கசிந்துருகிப் பண்ணொலியைக் கள்ளனெனத்
தூற்றிடுமே.
நள்ளிருளில் உருமறைத்த நரகத்தின் துயர் இசையே
உள்ளத்தைச் சொல்லிவிட்டால் உற்றார் சுடிவாரோ?
ஈரநெஞ்சம் அவர்க்கிலையோ? இருளும்அழு கின்ற
திங்கே.
பேரறியாப் பேரவலப் பெருந்தூக்கத் தெல்லோரும்
செத்திருக்கும் வேளையிலே செறிந்தவிருட்
பாங்கியுடன்
சித்தங் கலந்தாயோ தீராத் துயர்க்கொடியே?
தக்கவிடத் தும்பாதை தாண்டறியாக்
குறுங்கொள்கை
மக்களிடை யுன்னுளத்தை மறைக்காமற்
காட்டுதற்கு
ஒற்றைத் தனிச்சீவன் ஒருவருமே கிடையாதோ?
மற்றிங்கு நானுனக்காய் மாழ்குவதுங் காணுயோ?
கண்ணில்நான் படினுமென்றன் கண்ணீர் நீ
உணர்ந்திடினும்
எண்ணத்தில் தூயவனென் றெவ்வாறு
கண்டறிவாய்?
ஆளத்திப் பண் வீச்சில் அவலமெலாம் காரிருளின்
நீளத்தில் மிதந்ததனுல் நெஞ்சம்சிறி தாறுவையோ?

மாமரக் கன்னி

வருகின்றான் வசந்தனிங்கே வாட்டமேன்
என்றுன்றன்
இருசெவிகள் தேன்பாய யாருரைத்தார் நற்சேதி?
பழங்கந்தை உடைநீத்துப் பசுமைகொண்ட
மாமரமே!
அழகுச் சிறுகன்னி ஆகிவிட்ட மாயம் என்ன?
வசந்தனுன்றன் காதலனை வரவேற்க மெய்த்
தோழன்
வசந்தசகன் ஆர்வமுடன் மலையத்தே பெற்றுவந்த
தென்றல்தேர் வெள்ளோட்டம் வரநாணிச்
சிவந்தாயோ?
சென்றுவந்தகுயிற்பாணன் தீம்பாடல்கேட்டாயோ?
கேட்டவுடன் மெய்சிலிர்க்கக் கிழட்டாடை
உதிர்ந்ததுவோ?
தீட்டரிய பசுமஞ்சள் செம்பசுமை தாம்குழைத்த
புதுப்பட்டு மெல்லாடை போர்த்துவன தேவதை
போல்
மதுத்துளிக்கும் பூச்சூடி வண்டினங்கள் இசைமுரல
இளமை வனப்பெல்லாம் எய்திநல்ல காட்சிதந்தாய்
பளபளத்து மின்னிமின்னிப் பகலவனின் பொற்
கதிரில்
என்னென்ன கற்பனைகள் என்னகத்தே கூட்டு
வித்தாய்!

கன்னற் சுவைநாணக் கனியின்பம் தருதருவே!
ஆண்டுதொறும் எழிலிளமை அடைகின்ற மந்திரத்தை
ஈண்டெனக்குக் கூறுயோ? இதயம்நிறை காதலதோ?

இளவேனில் வரவு கண்டு மாமரம் புதிய எழில் கொள்ளத் தொடங்குகிறது. அந்தச் சமயத்திலே மாமரத்தைப் பார்ப்பதே ஓர் இன்பம்.

வசந்த சகன்-வசந்தனுடைய தோழன், மன்மதன்.

மலேயத்தே பெற்று வந்த தென்றல் தேர்-பொதிய மலையில் பெற்ற தென்றலாகிய தேர். மன்மதனுக்குத் தேர் தென்றல்.

வெள்ளோட்டம் - சோதனைக்காகத் தேரை முதன் முதலாக ஓடவிடுதல்.

சென்று வந்த குயிற் பாணன்-மாரிக்காலத்திலே குயில் மறைந்து விடுகிறது; இளவேனிற் காலத்திலே மறுபடியும் அதன் இனிய குரல் கேட்கிறது. குயிலாகிய பாணன்.

ஆண்டுதொறும் எழிலிளமை அடைகின்ற மந்திரம்—மாமரமே, நீ ஆண்டுதோறும் புதிய இளமை பெறுகிறுய்; நான் ஆண்டுதோறும் முதுமை எய்திக்கொண்டே இருக்கிறேன். இளமை எய்தும் மந்திரத்தை எனக்குக் கூற மாட்டாயா? இதயத்திலே அன்பு நிறைகின்றபோது இளமையும் தானுகவே தோன்றிவிடுமா?

காதல் நெருப்பு

காதலியென் கண்முன்னே நிற்கின்றாள்காண்கிலிரோ?
கண்டவர்போல் நீவிரெல்லாம் காணவில்லை;
கண்டிருந்தால்
வேதனையின் சளசளப்பாம் வீண்வம்பு பேசுவிரோ?
மேனியெலாம் கண்ணாக வாய் திறந்து
நில் வீரோ?

தென்னம் புதுப்பாளை மடலவிழ்ந்து நிற்பது போல்
தேனிலவின் சாற்றினிலே வடித்தெடுத்த
பொன்னுருவம்
சின்னஞ் சிறிய நகை உள்ளமதைக் கிள்ளு நகை
தெய்வரம்பை ஊஞ்சலிடும் வானவில்லைப்போல
வந்து

வண்ணக் கிளிப்பச்சை வளர்காஞ்சிப் பட்டுடுத்தி
மகரயாழ் சுரந்தூற்றும் இசைவடிவாய்
என்றனிரு
கண்ணிமையில் நிற்கின்றாள்; காணீரோ, காணீரோ?
கவிதை வெறியூட்டுகிறாள்; கண்மாயம்
செய்கின்றாள்!

பஞ்சுகொண்டு தீயணைக்கும் பயித்தியத்தின்செய்கை
யைப்போல்
பதமலரின் திறங்காட்டி, பரதத்தின் உயிர்
காட்டி
நெஞ்சமதில் ஆடுகின்றாள்; நிமிர்ந்தோங்கு
காதலெனும்
நெருப்புக் கடல் எழுந்த அமுதத்தைப் பெறு
வேனோ?

அழிந்த கூடு

ஆரடா கூடிதனை அழித்த கொடும்பாவி
ஆரந்தப் பேய்க்கையன்
அற்புக் கொடுங்கழுகோ?

வல்லூரோ? விஷப்பாம்போ? மனிதனிதைச் செய்
கல்லாத இயல்பூக்கம் [வானோ?
கட்டிவைத்த கூடு சுற்றிப்

படபடத்துச் சிறையடித்துப் பாவியென்றே மார
மடிகின்றாய் ஐயையோ! [டித்து
வந்துவந்து பார்க்கின்றாய்!

பொன்முட்டை களவாச்சோ? பொன்குஞ்சு பறி
சின்னஞ் சிறுசிட்டே [போச்சோ?
தேம்பியெனைச் சீறாதே:—

திட்டம் வகுத்துவிட்டேன் சேர்ந்திடுவீர் செம்மனத்
கொட்டம் அடக்கிடுவோம் [தீர்—
கொடுமை அழித்திடுவோம்;

வலியில்லா நல்நெஞ்சம் வஞ்சனைக்கு மாளாமல்
கலியோட்டி அறங்காத்துக்
கருணையெங்கும் கூட்டிடுவோம்;

அழிந்த கூடு

ஊத்தைக் குடலுக்காய் உண்மைபலி யாகாமல்
காத்திடுவோம் வந்திடுவீர்
கவிஞன் என்றன் ஆணையிதே.

சிறிய பறவை ஒன்றின் கூடு அழிந்து சிதைந்து கிடந்தது. புங்க மரத்திலே அது அழகாகக் கட்டியிருந்த கூட்டை யாரோ களவாடி யிருக்கிறார்கள். கூட்டை இழந்த பறவையின் பரிதவிப்பைக் கண்டு பாடியது.

இயல்பூக்கம்: கல்லாமலேயே இயல்பாக உள்ள ஒரு திறமை. ஆங்கில உளவியல் அறிஞர்கள் இதை Instinct என்பர்.

குறை

கண்ணுக்குள் ளேவான மீனிருக்கக் கண்டேன்
காலத்தை வென்றதோர் அன்பாழம் கண்டேனே
கன்னத்தி லேசுழி வண்ணக்குழி கண்டேன்
கவிதைப் பசுந்தேன் ஊற்றையும் கண்டேனே
செம்பவழத் துண்டம் முத்தொளியில் கண்டேன்
தேவாமுத மங்கு சிரிக்கவுங் கண்டேனே
பங்கய மொட்டவிழ் முழுநிலவுங் கண்டேன்
பார்க்கும் இருவிழி குறைகுறை கண்டேனே.

உதிர்ந்த சருகு

கண்ணெடுத்தும் பாராமல் காலில் மிதித்தார்கள்;
மண்ணிலே வீழ்ந்தவுடன் மதிப்பெல்லாம்
போனதுவோ?
பசையிருந்த போதெல்லாம் பத்துப்பேர்
சுகங்காணத்
திசைவிரிந்த மரக்கிளையைச் சீருடனே
அணிசெய்தாய்;
காற்றுன்றன் செவிவழியே கனிந்தன்று பாடிவரும்;
வேற்றூர்ப் பறவை வந்து மிகப்பேசி நிழல் ஒதுங்கும்:
வாடிநைந்தே உடல்சுருங்கி வறண்டுவிட்டாய்
என்றவுடன்
ஓடிவந்து காற்றதுவும் ஒருகணமும் எண்ணமல்
குப்புறவே பிடித்துந்திக் கூசாமல் சீறியிங்குக்
குப்பையிலே சாக்கடையில் கொண்டுதள்ளி
விட்டதுவே!
காற்றையுமோர் தேவனெனக் கருதுவதும்
சரியாமோ?
சீற்றமதன் மேலெதற்கு? தினமும் இந்தப்
பாரினிலே
பண்புச் சிகரமெனப் பசப்புகின்ற மாந்தரிடம்
கண்டதிதுதானே? கைவறண்டால் மதிப்பவர் யார்?

அவள்

மின்னற் கொடியும் அவளே
வீணையின் நாதம் அவளே
கன்னிப் பெருமையும் அவளே
கனவின் நிழலும் அவளே

வானின் நீலம் அவளே
வாரிதி ஆழம் அவளே
தேனின் மதுரம் அவளே
சிறுநகைப் பித்தும் அவளே

நெஞ்சக் கனலும் அவளே
நினைவின் பொருளும் அவளே
தஞ்சத் தெய்வம் அவளே
சங்கம வாயில் அவளே!

ஈசல்

பறந்தது ஈசல் பறந்ததேன் அதற்குச்
சிறகினைத் தந்தவன் தீச்செய லோஅது?
அவியா தெழுந்தது அளவிலாக் காமம்
தவமார் சான்ரோர் தம்மையும் தகிப்பதாம்—
உடலினை நச்சி ஓங்கிய நெருப்பின்
கொடுமையால் ஈசல்கள் கொதித்துவான்
எழுந்தன:

தேடியே இணைதமைத் திசையெலாம் ஏங்கின;
கோடியென் றுலும் குறையாப்—அவற்றைக்
காக்கையும் கழுகும் கரிச்சான் வகைகளும்
தாக்கியே கவ்வித் தம் விருந்தாக்கும்:—
இம்மியோர் கணமாம் ஈசலின் வாழ்வும்

வம்மினே இந்த வாழ்வினை உன்னுவோம்—
பெற்றதோர் யாக்கையால் பெரும்பணி புரியா
தற்றைநா ளின்பத் தழுந்தலோ பெறும்பயன்?
அறிவெனும் சிறகினை அடைந்தநாம் உலகம்
குறையிலா தோங்கிடக் குறிப்பதே சிறப்பாம்.

ஐப்பசி மாதம் அடைமழைக் காலம். அம்மாதத்திலே ஒரு நாள் காலையில் கழனிகளின் வழியே செல்லும்போது ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சி இக் கவிதைக்கு அடிப்படையாக அமைந் துள்ளது.

தருவாய்

காதல்தேன் சுவைத்திட்ட காளைகன்னி யுள்ளம்
கனிந்திணைந்து பெருமின்பக் கவினுலகின் மேலே,
சாதல் எனும் இருட் கதவைத் தாண்டிப்பே ரின்பம்
சார்ந்திருப்போர் தனிஉலகத் தெல்லைக்கு மேலே,

பரவெளிக்கும் மேலாம் பாழ்வெளிக்கும் மேலே,
அரவணிந்த சங்கரனார் ஆடும் வெளிக் கப்பால்,
எல்லையெலாம் கடந்து நின்ற எல்லைக்கும் மேலே,
சொல்லினிலே கட்டுண்ணா எல்லைக்கும் மேலே,

கற்பனையின் மோனத்தில்
தற்பரனின் ஞானத்தில்
அற்பமெலாம் தள்ளியெழும்
நற்கருணைப் போதத்தில்

மேலுக்கும் மேலான மேலிடத்தே தோன்றும்
காலத்தை வென்றதொரு கவிஎனக்கே தருவாய்,

பதில்

'பாட்டெழுதி அனுப்பி வைத்தால்
பாடிக் கொண் டேயிருப்பேன்;
பாட்டிசையாய் உம் வடிவைப்
பார்த்துப்பார்த் தேமகிழ்வேன்'
என்றெழுதிப் பொற்கடிதம்
இங்கிதமாய் விடுத்துள்ளாய்-
இன்றெனக்குப் பாட்டெல்லாம்
என்னவென்றே அறியாயோ?
பாட்டெல்லாம் உன்பாட்டு;
பகலிரவும் உன்பாட்டு;
வீட்டினிலும் வீதியிலும்
வேறெங்குச் சென்றாலும்
உன்னையிங்கு பிரிந்துயிர்க்கும்
உள்ளத்தில் ஓங்குகனல்
தன்னில் முங்கிக் குளித்தெழுந்த
தழல் மணக்கும் துயர்ப்பாட்டு;
அன்றுன்னை அணைத்தகரம்
அழுதேங்கும் துயர்ப்பாட்டு;
குன்றருவிக் கண்ணிழந்த
கொள்ளையின்பத் துயர்ப்பாட்டு.
உள்ளமெனும் சுடுகாட்டில்
உருக்குலைந்த காதல்தனைக்

கள்ளப்பேய் தானுக்கிக்
கடிதத்தில் தூதுவிட்டால்
நடைப்பிணப் பொய் மணவாழ்க்கை
நடத்துமங்கே நீ மேலும்
கொடுந்துன்பம் வீழ்வதல்லால்
கூடிடுமோ துளியின்பம்?

குன்றருவிக்கண் : குன்றிலிருந்து வீழ்கின்ற அருவி போலக் கண்ணீர் வடிக்கும் கண்.

நம்பிக்கை

பொறு மனமே பொறு
இருளென்றும் நில்லாது
மறுகணமே ஒளி வரலாம்
பொறு மனமே பொறு

துன்பம் ஒரு முடிவில்லை
வெந்தழலில் துடிக்கின்றாய்
இந்தநிலை இன்றெனினும்
பொறு மனமே பொறு

கண் குழிந்து குருடானாய்
பண்ணிழந்த குழலானாய்
எண்ணிழந்த இடரெனினும்
பொறு மனமே பொறு

தளராதே திடங் கொள்வாய்
வளர் தீக்கும் முடிவுண்டு
புளிமாங்காய் தீங்கனியாம்
பொறு மனமே பொறு

மலையொன்று

மலையொன்று தூரத்திற் கண்டேன்—யானை
மண்டி யிட்டுள்ளது போலே
தலையினைத் தூக்கி நிமிர்ந்தே—கையைத்
தாளின்முன் நீட்டவுங் கண்டேன்

நீலத்து மாமணி யதுவே—அதன்
நெற்றியிற் பட்டயம் பாரீர்
பாலில் விளைந்தவெண் மஞ்சு—அங்கு
பட்டய மானது ஆஹா!

வானத்தைத் தாங்குவ துண்டோ—அன்றி
மழைகொண்ட முகில்விளை யாட்டோ
மோனப் பெருநிட்டை தானோ—மறை
மூலஓங் காரத்தின் வடிவோ

நீலத்துக் குள்வளர் நீலம்—என்றன்
நெஞ்சை யிழுத்திடும் நீலம்
ஆலம் பழுத்தநல் நீலம்—எங்கள்
அன்னை பயங்கரி கோலம்

கண்டங்கு நான்மெய் மறந்தே—அந்தக்
காட்சியில் உள்ளம் நிறைந்தேன்
மண்டலச் செண்டுவான் பாய்ந்து—கதிர்
மன்னன் எழுந்தருள் நேரம்

எங்கிருந் தோ ஒரு சிட்டு—வானில்
ஏறிப் பரந்ததென் முன்னே
இங்கிது மாமலைக் கும்மேல்—உயர்ந்
தேகுதல் போலவே கண்டேன்

மிக்கபொய்த் தோற்றம் இதனால்—அந்த
வெற்பின் பெருமையும் போமோ?
பக்கச் சிறுகுரல் பெரிதாம்—அதைப்
பார்த்து மயங்குவோர் பலராம்.

மலை தூரத்தில் இருக்கிறது. சிட்டு அருகிலே பறக்கிறது. பக்கத்தில் பறக்கும் சிட்டு மலையைவிட வானில் உயர்ந்து காண்கிறது. இது ஒரு பொய்த் தோற்றமல்லவா?

செண்டு-குதிரை வையாளி வீதி.

காந்தி அண்ணல்

சாந்தத்தின் மூர்த்தியைக் கண்டோம்—எங்கள்
காந்தியாம் அண்ணலைக் கண்டோம் கண்டோம்
மாந்தரில் மாணிக்கம் கண்டோம்—இந்த
மாநிலம் போற்றும் மகாத்மாவைக் கண்டோம்
(சாந்தத்தின்)

புத்தனும் இயேசுவும் போன்றான்—எங்கள்
பொன்முடி இமயத்துப் புனிதனும் போன்றான்
உத்தம அன்பும் அருளும்—அவை
ஓர்வடி வாகவே வந்தவன் காந்தி
(சாந்தத்தின்)

ஆர்செய்த நற்பெருந் தவமோ—இந்த
அண்ணலை நம்மிடைக்கண்டதோர் பாக்யம்
பார்செய்த புண்ணியம் என்போம்—நேரில்
பார்த்திரு கண்பெற்ற பேறையும் பெற்றோம்
(சாந்தத்தின்)

பாரத நாட்டுக்குத் தந்தை—அதன்
பண்பின் வடிவமாய் வந்தவன் காந்தி
சாரதி கண்ணன்போல் வந்தான்—கையில்
சக்கரம் ராட்டையே கொண்டறம் செய்தான்
(சாந்தத்தின்)

இன்புற்று யாவரும் வாழ—உலகில்
இன்னலும் துன்பமும் இல்லையென்றோட
அன்பின் வலிமையைச் சொன்னான்—நல்ல
அஹிம்சை வழியினால் தீமையை வென்றான்
(சாந்தத்தின்)

அணுவைப் பெரும்படை யாக்கி—அதன்
அழிவுக்கொ டுமைகண் டஞ்சி யலறும்
மனிதக் குலத்தினை நோக்கி—உயர்
வாழ்வுக்கு மந்திரம் அன்பென்று சொன்னான்.
(சாந்தத்தின்)

நாழியொன்று

நாழியொன்று தானிருக்கும்—அன்று
நானுமுன்னைப் பார்த்த தெலாம்
ஆழிவிழியாலே என்றன்—உளம்
அஞ்சிறையில் வீழ்ந்த தன்றே
சிந்தைதனை மீட்டிடவே—இனிச்
செய்யும் வகை யொன்றுமில்லை
நொந்துயிர்த்து வாடுகின்றேன்—ஒரு
நொடியும் உனை மறந்தறியேன்
தேகமது சோர்ந்ததனல்—வரும்
சிறுதுயிலும் உன் கனவே
பாகுமொழியால் நீயும்—எனது
படர்களைய வேணு மின்றே.

அமுதம்

இன்பத் தமிழின் சுவையே அமுதம்
எழில்சேர் கலையின் வடிவே அமுதம்
அன்புப் பணியால் மலரும் கண்கள்
அழகாய் வீசும் ஒளியே அமுதம்
துன்பந் தீர்க்கத் துணிவாய் நீளும்
தூய மலர்க் கரம் தீண்டுதல் அமுதம்
நன்பும் மகிழ்வும் எங்கும் பொங்க
நன்றே நாடும் இதயம் அமுதம்!

அவள் பார்த்தாளோ?

காலையிளம் பொற்கதிர்கள் கனவின்புதுச் சேதிகளைச்
சாலமிகச் சுமந்தேறிச் சன்னல்வழிப் பாய்கையிலே
மெல்லியவள் முகத்திருத்தி மெதுவா யெழுந்திருந்
மல்லிகைப்பைம் பந்தலின்கீழ் வந்துநின்று [தாள்
பார்த்திருந்தேன்—
அவளென்னைப் பார்த்தாளோ? அன்பெல்லா
மறிந்தாளோ?
அறியாமல் வாடுகின்றேன், அறிய வழி காணேனே.

நண்பகலில் வெயில்கனல நளினமலர்க் குளந்தனிலே
தண்புனலில் மின்கொடிபோல் தர்தியுடன்
ஆடிநின்றாள்
விண்ணிடத்தே கிளைபரப்பி வீசும்வெயில்
தனைமறைத்து
மண்ணிடத்தே விழுதூன்றும் வடத்தின்பின்
பார்த்து நின்றேன்—
அவளென்னைப் பார்த்தாளோ? அன்பெல்லாம்
அறிந்தாளோ?
அறியாமல் வாடுகின்றேன்; அறிய வழி காணேனே.

மாலையிலே காவிரியின் மணல் திட்டில் பாங்கியுடன்
சோலைமயில் போல்திரிந்தாள் சுரநாட்டு மகளவளும்
கரையழியா வகைகாக்கும் காற்றிலசை நாணல்வளர்
ஒரு புதரில் இருந்தேநான் ஓயாமல் பார்த்திருந்
தேன்—

அவளென்னைப் பார்த்தாளோ? அன்பெல்லாம்
அறிந்தாளோ?
அறியாமல் வாடுகின்றேன்; அறிய வழி காணேனே.

இரவினிலே விளக்கணைத்து இன்துயிலுக் கேகிடுமுன்
விரிநிலவும் நாணிடவே வினைமுடித்த சாளரத்தே
எட்டி'யவள் பார்த்து நின்ருள்; ஏங்குமுளம்
துடிதுடிக்க
நட்டநடு வீதியிலே நானிருந்து பார்த்து நின்றேன்—
அவளென்னைப் பார்த்தாளோ? அன்பெல்லாம்
அறிந்தாளோ?
அறியாமல் வாடுகின்றேன்; அறிய வழி காணேனே.

சுதந்திரத் திருநாள்

ஜயஜய பாரதம் ஜயஜய பாரதம்!
ஜயஹிந்த் ஜயஹிந்த் ஜய ஜய ஜயஹிந்த்!
திருநாள் வந்தது சுதந்திரத் திருநாள்!
பெருநாள் இதனைப் பெருமையாய்ப் பாடுவோம்
அன்னையெம் பாரதி அகங்கணீர் துடைத்துச்
சின்னஞ் சிறுநகை செய்ததோர் தனிநாள்:
நிலமிசை நாமெலாம் தலைநிமிர்ந் தேகிட
அடிமை எனும்பேர் அகன்றதோர் நந்நாள்;
சுதந்திரத் திருநாள் தோன்றிய திதனை
அதிர்ந்தெழு முரசம் ஆர்த்திட வாழ்த்துவோம்.
வாழ்த்திடும் போதே மணிநா டின்று
வீழ்ந்துள துன்பக் கீழ்நிலை எண்ணுவோம்.
ஆண்டுகள் பலவாய் அடிமைப் பிணிப்பினில்
மாண்புடைக் கலைகளும் வளர்அறி வாற்றலும்
சிறுமையிற் பட்டுத் தேய்ந்தன; நாட்டில்
வறுமையும் பிணியும் வளர்ந்தன; இன்பம்
களிநடம் புரிந்தவிக் காவியப் பூமியில்
அளர்இடைப் புழுப்போல் அவலவாழ் வுற்றது;
மனத்தினில் தாழ்மையும் மருட்சியும் ஓங்கிட
வினைத்திறன் அற்று வெம்பினர் மக்கள்.
எங்கும் இருள்கவிந் திருந்த அந்நேரம்
பொங்கும் சுடராய்ப் புதுநெறி பேசி
வந்தனன் காந்தி மகாத்மா உரைத்த

ஆகாய விமானம்

வானிடைப் பறந்தல் ஆ! வரம்பிலா இன்பம்!
மானிடர் தேவராய் வாழ நாம் படைத்தது
காற்றிடைப் பறந்தோம், கடல் மலை தாண்டினேம்;
நாற்றிசை மக்களும் நமர்எனக் காணுநாள்
அருகினில் இன்றே அணைந்ததென் றிருக்கப்
பெருமைசேர் விமானப் பெரும்புள் ளதனைக்
கூற்றினும் கொடியதோர் கூற்றுவ னாகவே
மாற்றினர் அந்தோ வையகம் நடுக்குற.
வானகத்திருந்து வாழ்வினைத் துணிக்கும்
சாவினைப் பொழிந்தனர்; துயரினைத் தூவினர்;
தேமழை பொழியும் திருவுடை விசும்பும்
தீமழை பொழியச் செய்தனர் தீமையோர்;
உற்றார் உறவினர் ஒருநொடிப் பிரித்தது;
கற்றநம் வித்தை காலனாய் முடிந்தது
என்றும் பிரியோம் என்றுநற் காதல்
அன்றுதான் பேசியோர் அக்கணம் பிரித்தது.
விண்ணிடை நீந்தும் வண்ணம் கண்டு
மண்ணிடைக் குதித்து மகிழ்ச்சியே பொங்க
அங்கை கொட்டி ஆர்த்திடும் சிறுமியைப்
பங்க முறவே பாதகம் பொடித்தது.
பரிதியைத் திங்களைப் பளிச்சிடும் மீன்களைத்
அரியநல் லாயிரம் உருவுகொள் முகிலைக்

கண்டின் புறநற் ககனப் பரப்பினை
எண்ணவும் திடுக்கிடும் எமனதாய்ச் செய்தது.
இறகினைப் பெற்ற எறும்புதீப் புகுதல் போல்
சிறகினைப் பெற்றதே தீமையாய் முடிந்தது.
புட்பகம் தீநெறிப் போக்கிய ராவணன்
பட்டதோர் கதைதான் பாரறி யாததோ?
இன்பம் பயப்பதே இறைநெறி பிழைத்தால்
துன்பம் பயக்கவும் சூழ்ந்ததும் மானுடர்
அறிவினைச் சோதனைக் காக்கவே யன்றோ?
நெறியிதை உணர்ந்து நீக்குவோம் கொடுமையே.

இரண்டாவது உலகயுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்த காலதில் எழுதிய கவிதை இது.

வருக அன்னாய்

வருக அன்னாய் வருக!
பயங்கர நாமிநீ வருக!
மூச்சினில் சாவினை மூட்டும் தேவியே,
அடிமலர் அதிர்ச்சியால் அண்டம் பொடிக்கும்
காலகாலி நீ வருக!
வருக அன்னாய் வருக!
மிடிமையை எதிர்த்தே மிடுக்கொடு நிற்போன்
சாவினை விருப்புடன் தழுவவே முந்துவோன்
ஊழிக்கூத்தினில் உளமகிழ்ந் தாடுவோன்
அவனையே தேடி அன்னைவந் திடுவாள்.

சுவாமி விவேகானந்தர் வாக்கின் பெயர்ப்பு.

அந்தி வெள்ளி

நாள் முழுதும் பூ முழுகும் தும்பியை நீ வீடு
சேர்ப்பாய்
சலித்த கூலிக்காரனை வேலையினின்றும் விடுவிக்கிறாய்
வானத்து மணி ஒன்று சாந்தி பொழிகின்ற
அது நீதான். [தென்றல்

உயர்ந்த வானிலிருந்து சாந்தியை அனுப்புகிறாய்
வானத்தின் உயிர்ப்பும் புருவமும்
மனங்கொண்ட காதலியின் உயிர்ப்பும்
புருவமும்போல

இனிமையாக விளங்கும் காலத்தில் நீ தோன்றுகிறாய்
நிலத்திலிருந்து வாசனை யெழுந்து பரவுங் காலத்தில்
செழித்த வானத்திற்கு வருகிறாய்.

அப்பொழுது தொலைவில் வரும் மந்தைகளின் அரவம்
கேட்கிறது
வேலை முடிந்து பாடும் குதூகலப் பாட்டின் இன்னிசை
உலவுகிறது
கூரையின்மேல் அமைதியாகப் புகை சுருண்டு
சுருண்டு எழுகிறது.

அந்தி வெள்ளி

காதல் சந்திக்க வரும் வான்மணியே
காதல் தழுவ வரும் மின்பூவே
பிரிந்த காதலர்கள் உன்னைச் சிந்திக்கிறார்கள்
அவர்களது வாக்குறுதியை நினைவூட்டி
விரிந்த விசும்பில் சுடர் விடுகிறாய்
உள்ளத்தை விட்டு நீக்கக்கூடாத
அன்பு மணியே
அந்தி வெள்ளியே
வாழி நீ.

ஆங்கிலக் கவிதையொன்றை தழுவி எழுதியது.

புத்த போதனை

அரசையும் உலகத் தனைத்தையும் துறந்து
அரசடி யமர்ந்தே அகக்கண் திறந்தவன்
திருமுகம் சுடர்தர ஜேதவ னந்தனில்
இருள்புதை யாமத் தருந்தவத் திருந்தான்;—
அசைவிலா மௌனத் தமைதிஆண் டிருக்கப்
பசும்புற் படரும் பனிபோல் மெல்லெனத்
தேவன் ஒருவன் திருமுன் தோன்றி,
"யாவரே புவிமிசை விழித்துந் துஞ்சுவார்?
உறங்கிடும் போதும் விழித்துளோர் உண்டோ?
அறங்கெடப் புரிகுவர் அவனியில் யாவரே?
மறங்கெடச் செய்பவர் மானிலத் தெவரே?
அறைகுவாய்" என்ன, அக்கணம் பகரும்;
"விழிப்புட னிருந்தும் உறங்குவோர் ஐவர்;
விழிப்புடன் உறங்கிடும் வேளையும் இருப்பார்;
ஐவரே கொடியவர்; ஐவரே உலகினில்
மெய்நிலை பெறவும் மிக உழைத் திடுவார்"
என்றனன் ஐயன் இளநகை புரிந்தே;
நன்றெனத் தேவனும் விண்ணிடைச் சென்றனன்.
புத்தனும் மோனப் பெருந்தவம் புகுந்தான்;
சத்திய வாக்கினைச் சார்ந்தவர் உணர்ந்தார்—
ஐவர் உறங்கிட ஆத்மனும் விழிப்பான்;
ஐவர்கூத் தாடிடில் அறவினை உறங்கும்;
ஐவரே உலகில் அநீதிகள் புரிவார்;
ஐவரை அடக்கி ஆண்டோர் உயர்வார்.

காதல்

உடல் மெலிந்தேன் கண் குழிந்தேன்
 ஊணுறக்கம் இல்லாமல்;
கொடியனையாள் தனைக் கூவிக்
 குமுறி உயிர் தான் விடுத்தேன்—

எனை யெரிக்கக் கொண்டு சென்றார்;
 என் பிரிவைத் தோழி சென்றே
'உனை நினைந்தே உள முடைந்தார்;
 உயிர் துறந்தார்' எனப் பகரப்

பெற்றோர்கள் செய்த பெரும்
 பேதமையாம் காவல் விட்டு
முற்றாத இளமார்பை
 மூடுகின்ற துகில் சோர

ஓடி வந்தாள்; விம்மி நின்றாள்—
 'உயிரனையாய் எழுக' என்றாள்.
'தேடரியாய், கண்ணிரண்டும்
 தேம்பியதால் குருடானேன்;

ஆதலினால் நானினி மேல்
 அவனிதனில் வாழேனே.'
'காதலனே, என்றனிரு
 கண்ணீரால் ஆட்டியுன்றன்

திருவிழிகள் திறந்திடவே
செய்திடுவேன் இக்கணமே,
பரிவுடன் நீ எழுந்திடுவாய்
பாவி யென்றன் உளம் மகிழ'.

'கண்மணியே, என்றனுளம்
கத்தியினுல் ஊடுருவி
மண்ணிதனில் உயிர் கொட்டி
மாண்டு விட்டேன்' என்றேனே.

'அன்பெல்லாம் வாழ்விடமே,
அணிமார்பால் உன்னுள்ளம்
சென்றதொரு புண்ணதுவும்
தெரியாதனைப்பன்' என்றுள்.

பொங்கு முளம் குளிர்ந்திடவே
பொன்மொழிகள் பேசிவிட்டாள்;
மங்கைதனைத் தான் மறுக்க
வாய்வருமோ இனிமேலே?—

சுடு காட்டில் என்னுடலைச்
சுட்டெரிக்கச் சுற்றத்தார்
அடைவாக நெஞ்சிதன்மேல்
அமுதுவைத்த கட்டைதனைத்

தள்ளிமிகக் கைவீசிச்
சதுராய் எழுந்தமர்ந்தேன்;
நள்ளிரவில் கனவெனவே
நானறிந்து நெட்டுயிர்த்தேன்.

ஜெர்மன் கவிதையொன்றைத் தழுவி எழுதியது.

இன்றும் நேற்ருய்

இன்றும் நேற்ருய் நாளையும் இன்ருய்
என்றும் ஒன்ரும் இதுவோ வாழ்க்கை?
குறிஇலாப் பொறியெனச் செய்ததே செய்து
மறையுமென் நாளெலாம்; மாருச் சிறையினேன்.
உறுபய னின்றி உடற்கென உழைத்துப்
பிறர்கைக் கூத்தனுய்க் குறிக்கோ ளின்றி
உழைத்துத் தேய்ந்தே உருக்குலை கருவிபோல்
புழையுடை வாழ்க்கையில் புழுதிபோ லலைந்து
அடிப்பணி புரிந்தே அலையிடைத் துரும்பாய்
அலைவதே யல்லால் பயன்பிறி துண்டோ?
குறியுடை வாழ்வினைக் குறித்தே ஏங்கினேன்:—
மறைந்தழி திறனெலாம் வானுயர்ந் தோங்கியே
செயற்கரி தானதைச் செய்திடும்
உயர்பெரு வாய்ப்பும் உறுமோ எனக்கே?

இன்றும் நேற்ருய் நாளையும் இன்ருய்—நேற்றைய நடைமுறைப்படியே இன்றும் வாழ்க்கை நடக்கிறது. இன்றைய நடைமுறைதான் நாளைக்கும்; மாறுதலே இல்லை.

பொறி—எந்திரம்.

பிறர் கைக் கூத்தனுய்-பிறர் தம் விருப்பப்படி ஆட்டுவிக்கும் நடிகன் போல.

புழையுடை வாழ்க்கை—உள்ளே துளைபட்டுப்போன வாழ்க்கை.

நினைவு

நீரினில் மூழ்கி நிறைந்து பூரித்து
வாரியில் ஓடிடும் மாடுகள் ஈர்க்க
வந்துநீர் சிந்தி வதங்கியே திரும்பும்
அந்தரத் தூசல் ஆடிடும் தோற்சால்
காணவும் தோழ! கலங்கிடும் உள்ளம்
வாணுதல் மடந்தை மகிழ்நகை பூப்ப
வாயிலில் வந்தென் வருகை காணுமல்
ஆய்கலை சோர அழகெலாம் வாடச்
சென்றிடும் திரும்பிடும் திரையலை போல்வாள்
என்றுநான் வருமென ஏங்கிடும் அதனுல்
கொண்டநீர் வேட்கையும் குறைந்தனன்
மொண்டகை நின்றிட மூண்டது சோகமே.

கணவன் தன் தோழனேடு நாட்டுப்புறத்திலே எங்கோ போய்க் கொண்டிருக்கிறுன். அவன் மேற்கொண்டு வந்த கடமை இன்னும் முடியவில்லை. ஆனுல் அவன் திரும்பி இல்லம் வந்து சேருவதற்காகக் குறித்தநாள் அணுகிவிட்டது. அந்த நிலையிலே அவன் தாகவிடாயைத் தணித்துக்கொள்வதற்காக ஒரு கிணற்றருகே செல்லுகிறுன். கபிலையில் எருதுகளைப் பூட்டித் தோட்டத்திற்குத் தண்ணீர் இறைத்துக்கொண்டிருக்கிறுர்கள். தண்ணீரைத் தாங்கி மேலே வருகின்றபோது தோற்சால் அழகாக விளங்குகிறது. தண்ணீரைக் கொட்டி விட்டுக் கிணற்றுக்குள் திரும்பும்போது அது வதங்கிச் சுருங்கி அழகிழந்து காண்கிறது. இதைக் கண்ட அவனுக்குத் தன் மனைவியின் நினைவு வந்துவிடுகிறது.

கை வளம்

1

வானமெங்கும் பொங்கு சுடர்
வையமெலாம் இன்ப வெள்ளம்
எங்குமே ஆட்டம்
இன்னிசையாம் பாட்டம்
களிப்பொலியே கேட்டேன்
கையில் ரண்டு காசிருந்ததே

2

வானமெங்கும் காரிருளே
வையமெலாம் துக்கமயம்
எங்குமே வாட்டம்
இடர்ப்பகையாம் கூட்டம்
அழுங் குரலே கேட்டேன்
அந்தோ கை வெறுங்கையே.

கேட்டதும் கண்டதும்

1

குயில்கூவும் காலமதில்
கூடியவர் போகையிலே—
மயில்போன்ற பெண்ணணங்கும்
மதன்போன்ற காளையுமாய்க் (குயில்கூவும்)

2

பொன்மஞ்சள் கதிர்களெங்கும்
பூமிதனிற் படர்ந்திருக்க
மின்வண்ண மெல்லிதனை
மெதுவா யணைத்தவனும்
இன்ப வெள்ளம் நீந்திமிக
எழிலாகத் தனிவழியே (குயில்கூவும்)

3

செஞ்சொலிள மைனவும்
செங்கண்சிறைச் செம்போத்தும்
கொஞ்சிக்கொஞ்சித் துணைகூவும்
கோலமொழி கேட்கவில்லை.
வஞ்சியவள் அன்பொழுகும்
வார்த்தைசெவி நிறைந்திருந்தான்
(குயில்கூவும்)

4

அந்தியின்முன் வந்தமழை
ஆடிமலர் மரங்களெல்லாம்
கந்தமிகுந் திளமைபொங்கக்
காணரிய பசுமைகொண்ட;
மைந்தன்கண்ட தெல்லா மவள்
மான்விழிக ளல்லால்இல்லை (குயில்கூவும்)

5

எல்லா மவ ளாயிருந்தான்
எதுவு மவள் மயமானுன்
சொல்லி லடங் காதவொரு
சுகமோங்க வான் மிதந்தான்
நல்ல மெய்ம்மைக் காதலதும்
நல்கு மின்பம் தெய்விகமே
(குயியில் கூவும்)

வேண்டும்

ஏழை யில்லா உலகம் வேண்டும்
இன்பம் கூட்டும் அன்பு வேண்டும்
பிழை துன்பம் பிணிகள் அறியாப்
பெருமை வாழ்வு தழைய வேண்டும்

இனிமை தோய்ந்த மொழிகள் வேண்டும்
எதிலும் அச்சம் தொலைய வேண்டும்
கனிவு குழையும் பார்வை வேண்டும்
கருத்தில் என்றும் உயர்வு வேண்டும்

பூவைப் போன்ற நகையும் வேண்டும்
பொங்கும் எழிலே எங்கும் வேண்டும்
தேவை ஏக்கம் சிறுமை சேராச்
சீல வாழ்வே ஓங்க வேண்டும்

பழமை யென்னும் பாலை பாய்ந்தே
அழித லில்லா அறிவு வேண்டும்
பழமை யீன்ற பெருமை யெல்லாம்
விழைந்து போற்றும் நிறைவும் வேண்டும்

கவிதை இன்பம் கலையின் இன்பம்
அவனி யெங்கும் பெருக வேண்டும்
புவியின் வாழ்வே அமர வாழ்வாய்
போகம் யோகம் இணைதல் வேண்டும்

வேண்டும்

யார்க்கும் உடமை பொதுவில் வேண்டும்
யாதும்ஊரே யாதல் வேண்டும்
காக்கும் சோதிக் கருணை ஒளியாம்
கடவுள் அருளே நிலவ வேண்டும்.

பெற்ற தனம்

சப்பையிட்ட பெருநாசி
வெள்ளையிட்ட பொட்டைவிழி
தந்தையெனக் கேயளித்த
தனமிவையே தாரணியில்
வெப்பமிட்ட காமமடு
வீழ்ந்துவிட்ட வாழ்வதனால்
விளைந்தவினை என்தாயும்
வெம்பிவெம்பிக் காலமெலாம்
உப்பைவிட்டு உடலுருகி
ஊர்வாயை மூடிவைத்து
உத்தமியும் போனாளென்
ஊனவுடல் மெய்தழுவி
அப்பிலிட்டு முத்தமிட்டு
ஆநந்தச் சொட்டுதிர்த்தே
அன்பறிவேன் அமுதமதே
ஆனாலும் குறையுடைத்தாம்
நிறையன்பே என்றாலென்
நெடுந்துயர வாழ்வறவே
இறுகியெனைத் தழுவியன்றே
என்மூச்சை முடித்திருப்பாள்

இளமான்

உருவெடுக்கா துள்ளத்தில்
உதித்தவிந்த ஓவியமோ
ஒளியறியாப் பகற்பொழுதோ
ஊற்றில்லாப் பாழ்கிணறோ
தருவுடுக்கா மணற்பாழோ
தண்மையிலாக் கருநிலவோ
தமியேனின் வாழ்விதற்குச்
சாற்றிடவோர் உவமையுண்டோ?
சிறகிழந்த இளம்புறவைச்
செந்தீயில் இட்டதுபோல்
சிறுதாலித் தளையிட்டுச்
சிறையிந்தனை வைத்தார்;
நறவிழந்த சந்தனமாய்
நானுள்ளேன் இந்நாட்டு
நளாயினியை அருந்ததியை
நாளெல்லாம் எண்ணியெண்ணி:—
பிணிப்புண்ட மான்குட்டிப்
பேதையுளம் காலொடித்தேன்;
பெருகியெழும் கிளர்ச்சியனல்
பெண்மைநிறைக் கடலவித்தும்
மணத்தறியால் எனைக்கட்டி
வாழ்வொடித்தார் கிழக்குறட்டை

வாய்தெறிக்கத் தூங்கிடுவார்
மனந்தெறிக்க இரவெல்லாம்
தனிக்கிடந்து நான் உழலத்
தம்முறக்கக் கொடுமையிலும்
தளராமல் அரைக்கண்ணைத்
தான்திறந்து பார்த்திருப்பார்
கனக்கொடிய ஐயமெனும்
கருநஞ்சம் என்றனக்கு
காலமுடி வூழித்தீக்
காட்டுவதற் கென் செய்வேன்?

கிழவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட ஒரு இளம் பெண்ணின் துயரத்தை இக்கவிதை கூறுகிறது.

பிணிப்புண்ட மான்குட்டிப் பேதையுளம்—அந்த மங்கையின் உள்ளம் துள்ளிக் குதிக்கும் மான்குட்டி போன்றது; ஆனால், பிணிப் பூண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட உள்ளமாகிய மான் குட்டியின் காலை ஒடித்து விட்டாள்.

கிழக் குறட்டை—கணவன் கிழவன் என்பதைச் சொல்லாமற் சொல்லுகிறாள்.

பெண்மை நிறைக்கடல்—நிறை என்பது பெண்மையின் தனிப்பெருமையல்லவா? அந்தக் கடலிலே உள்ளக் கிளர்ச்சியென்னும் அனலை அவித்திருக்கிறாள்.

காலமுடி வூழித்தீ—கால முடிவில் உண்டாவதாகக் கூறப்படும் ஊழித்தீயைப்போலக் கணவன் அவளிடத்தே கொண்டுள்ள ஐயம் அவளைச் சுடுகின்றதாம்.

அந்தி

அந்தியாள் கரும்பட்டு மெல்ல உடுத்துகிருள்
அரக்குநிற முன்ருனே
அடிவானில் மேற்கே பார்

சந்தனமும் செம்பவளம் கலந்திருந்த வானமதில்
சன்னமாய்க் கருஞ்சிவப்பும்
சாம்பல் நிறம் கண்டதங்கே

செம்பும் தனித்தங்கத் திட்டை யடுக்குகளும்
தீயர்மனக் குகைபோலச்
செம்மையிழந் திருண்டனவே

பம்பிமிக மரங்களவை படைவீடாய்க்காரிருளும்
பட்டிமையில் எட்டிஎட்டிப்
பார்க்கின்ற வேளேயதில்

சிறுமொட்டைக் குன்றத்தின் உச்சியிலே
திரளுமிருட் படலங்கள் [நின்றிருந்தேன்
செறிந்துலகம் மறைந்ததுவே

உறையிட்ட மையிருட்டில் நெஞ்சுமொரு
சூனியமாய்
உதிர்ந்து பரத் தொன்றிடவே
ஊமையெழுத் துட்பொருளாம்

அந்தி

அண்டத்து மர்மமெலாம் வெளியாகும்
சூழ்ச்சியினை
அங்குநான் கண்டறிந்தேன்
ஆஹா ஹா அதுவன்றோ

வண்டுக்குச் சிக்காமல் வளர்கின்ற தூய்மைநிறை
மனப்பூவால் எம்மிறையை
வழுத்திடவே ஏற்ற கணம்?

சிறிய குன்றின் உச்சியில் நின்று உலகில் மாலையில் இருள் பரவுகின்ற காட்சியை நோக்குவது ஒரு தனி இன்பம். அவ்வேளையில் உள்ளம் இயற்கையோடு ஒன்றி விடுகின்ற உணர்ச்சி இயல்பாக எளிதில் வாய்க்கின்றது. இது கிடைத்தற்கரிய சிறந்த பேறாகும்.

பட்டிமை—வஞ்சகம்

ஊமையெழுத்து—ஓம் எனும் பிரணவம்.

குதிரை வீரன்

மன்றல் முடிந்தென்றன்
மலர்க்கூந்தல் உம்கரத்தால்
அன்புடனே தீண்டுமுன்பு
அமர்மூளப் பரியேறி
என்னைப் பிரிந்தெங்கோ
ஏகினீர்: அந்நாளில்
சென்றபடை யிதுவேளை
திரும்பிடக்கண் டோடிவந்தேன்
அந்தோநீர் மாண்டீரோ?
அன்றேறி நீர்சென்ற
கந்துகத்தில் வேறொருவர்
கண்ணெதிரே வந்தாரே.

இது சீனநாட்டுக் கவிதை ஒன்றின் தழுவல். சீனமக்கள் வீரம் மிகுந்தவரெனினும் நம் நாட்டினரைப் போலவே அமைதியை விரும்புகின்றவர்கள்; போரை வெறுப்பவர்கள். புகழ்பெற்ற சீனக் கவிஞர்கள் பலர் போரைக் கண்டித்துப் பல கவிதைகள் இயற்றியுள்ளார்கள்.

அடியடா முரசம்

அடியடா முரசம் அன்னையும் வந்தனள்!
பிடியடா சங்கம் போற்றியே பாடடா!

மிடி யெலாம் துடைத்த துடிநிகர் இடையினள்
இடியெனச் சிரித்தே எழுந்தனள் ஜய ஜய!

அரக்கர்கள் மடிந்தனர் அல்லலும் தொலைந்தது
முருக்கினை ஒத்ததோர் முறுவலின் முன்னே.

அன்னை பயங்கரி அகிலாண் டேஸ்வரி
முன்னையும் பின்னையும் முடிவிலா திருப்பவள்

பசுபதி தன்னையே பாகத் திருத்துவாள்
அசுரரைச் சாடியே அகமகிழ்ந் திடுவாள்

குருதியில் திளைத்தே கொக்கரித் தாடுவாள்
கருமுகில் போன்றவள் கழலடி நினைந்தே

அடிமையாந் தளையினை அறுத்தெறிந் திட்டோம்
படர்புகழ் பாரதப் பண்பினை நாட்டினோம்;

உண்மையே மூச்சதாய் உழைப்பதே உயிரதாய்
எண்ணிலாப்பேரறம் இயற்றி நாம் வாழுவோம்.

விளைந்தபே ரிடரெலாம் விடியற் கருக்கலாம்
களைந்துநல் லின்பக் கதிரவள் வீசுவாள்;

புன்மைகள் மாய்ந்திடும்; புதுயுகம் பிறந்திடும்;
அன்னைதன் நெஞ்சினில் அருளுடன் வந்தனள்.

அடியடா முரசம் ஆர்த்தெழுந் தாடடா!
பிடியடா சங்கம் போற்றியே பாடடா!

நமது தாய்த்திருநாடாகிய பாரதம் விடுதலை பெற்றுத் தலை நிமிர்ந்த நாளன்று பாடியது.

குறை குடம்

சிந்தைநிறை வெய்தாமல் செல்வமிக எய்தினவன்
அந்திபகல் தொழுதேத்தி, அடியனுக்கோர் குடம்
நிறையப்
பொன்கொடுத்தால் போதுமென்றான்; பூரணமாம்
கற்பகமும்
மின்னோடும் பொற்காசை வெள்ளிக் குடமேழில்
அள்ளிக் கொடுத்துவிட்டு அரைகுடமாய்
மற்றொன்றும்
கொள்ளக் கொடுத்ததுவே—குறையாத பேராசைச்
செல்வனந்த நாள்முதலாய்க் குறைகுடமே
சிந்தனையாய்
எல்லா வகையாலும் இங்கதனை நிரப்பிடவே
ஏழு குடப் பொற்காசை இமைப்பொழுதும்
பாராமல்
கோழிக்கு முன்னெழுந்து கும்மிருட்டுச் சாமம்வரை
காலமதைக் கருதாது கடும்பசியும் பாராது
வேலையோ வேலையென வெவ்வேறு சூழ்ச்சிகளால்
பொற்காசு தான்தேடப் புகுந்திட்டான்;
ஒவ்வொன்றாய்ப்
பெற்றெடுத்துக் குறைகுடத்தில் பேராவலாய்ப்
போட்டான்.
குடம் நிறைய வேண்டுமெனும் ஆசைவெறிக்
கொடும்பேயால்

குறை குடம்

பிடிபட்டு வாழ்வெல்லாம் பித்தனாய்த் திரிந்துழன்று
உற்றாரைத் தான்மறந்தான்; ஒருகுழந்தை யது
மறந்தான்;
மற்றவனும் கைபிடித்த மனையாட்டி தனைமறந்தான்
பொன்கொடுத்த தெய்வத்தைப் பொழுதோடே
தான் மறந்தான்.
கண்ணெலாம் குறைகுடத்தில் கவலையே வாழ்வாக
வறுமையினும் தெளிவுடையோர் மனத்துலவும்
சாந்தி யின்றிக்
குறைகுடமும் நிறையாமுன் நிறைந்ததவன்
காலமிங்கே.

வந்தனள் அன்னை

இரணகளந் தன்னில்
　　இடியெனச் சிரித்துக்
கரமலர் தாங்கிய
　　கடிவா ளுடனே
அடிமலர் திங்கள்போல்
　　அமுதினை வழங்க
வடிஅழ குடனே
　　வந்தனள் அன்னை!

*

நயனம் அனல் பொங்க
　　நரசிர மாலை பிறங்க
அசுரர் உடல் நசுங்க
　　ஆடி வரு கின்ருள்

*

கொதிகடல் எழுந்த ஆம்பல்போல்
　　குறுதி படிந்த மேனியள்
பதமலர் அன்பொடு வாழ்த்தியே
　　பசுபதி பரவிடும் மொய்ம்பினள்
அன்னை காளி பயங்கரி
　　அகில லோகமு மாக்குவாள்
கன்னி வந்தனள் போற்றுவோம்
　　கால காலநீ வாழ்கென்றே!

சிம்மநாதம் செய்யடா

சிம்மநாதம் செய்யடா
சேர்ந்தெழுந்தே நில்லடா;
விம்மும் தோளைப் புடையடா
வெல்கதாய் எனக் கூவடா! (சிம்ம)

அன்னை சக்தியின் ஆற்றல் பெற்றோம்
அண்டம் பேர்க்கும் மூச்சுக் கொண்டோம்;
முன்னை உலகம் கண்டிராத
மொய்ம்பு வீரம் பெற்றுவிட்டோம் (சிம்ம)

பாரதத்தாய் ஏற்றம் பெற்றே
பாரின் உயிராய்த் திகழ வைப்போம்;
மாருதத்தைப் போல ஓயா
வாழ்க்கை வேகம் தாங்கி நிற்போம் (சிம்ம)

ஜாதி பேதம் பொருளின் பேதம்
சமய பேதம் தள்ளி யென்றும்
நீதியொன்றே நினைவு மொன்றே
நேர்மையொன்றே ஆக்குவோம்! (சிம்ம)

அறிவின் ஆட்சி எங்கும் நிலவ
அன்பின் ஆட்சி எங்கும் பொங்க
சிறுமை வீழப் புவனம் ஓங்க
செயல் புரிந்தே வாழுவோம்! (சிம்ம)

— குடியரசுத் திருநாளன்று பாடியது.

விலங்கு நெறி

நாளின் பெருவிளக்காம் நற்கதிரோன் மேல்வானில்
காலைச் சினம் உகுத்துக் கனிந்தநகை தான்பூத்து
நின்றேயவ் வான்திரையில் நீள்கதிர்ப்பொன்
தூரிகையால்
ஒன்றோ ஒருகோடி ஓவியங்கள் தீட்டியவை
மாற்றி யழித்தாடி மகிழ்ந்திருக்கும் வேளையிலே
காற்றின் இளந்தழுவல் கன்னற் சுவைநாடி
செவ்வரளிப் பூக்குலுங்கும் சிற்றோடை
யருகணைந்தேன்
கொவ்வைக் கொடிபடர்ந்து குறுநொச்சிக்
கிளையெல்லாம்
கனிப்பவழத் தணிசெய்த கரும்பச்சைப்
பின்னலின்கீழ்
தனித்திருந்து சாய்பொழுதின் ஜாலமெலாம்
கண்டிருந்தேன்—
மினுமினுத்துச் சிலுசிலுக்கும் மெல்லோடை
மருங்குவளர்
மணிமணிப்பூக் கன்னியர்கள் மனங்களிக்க நடமாடி
ஒயிலாய் உடல்வளைத்து ஓடைநீர் முத்தமிடக்
குயிலொன்று தூரத்தே கூவித் துணைதேட
எங்கும் ஒருமோன ஏகாந்தம் ஆட்சிசெயும்
பொங்கும் அழகதனிற் புகுந்தொரு மீன்கொத்தி;

விலங்கு நெறி

மரகதத்துச் சின்னவுடல் மணியரக்கு நீள்மூக்கு
சிறுவெள்ளை யடிவயிறு செவ்வானங் காட்டிவர
ஓடையிலே நீண்டகிளை ஒற்றைக்கொம்
பமர்ந்ததுவே,
ஆடிமிகக் குதிப்பதுவும் அம்புதனைப் போல்பாய்ந்து
நீர்க்குள் சிறுமீனை நெடுமூக்கில் குத்தியதைப்
பார்க்கும் கணத்திற்குள் பசியாற்றிக் கொள்ளுவதும்
வண்ணக் குருவிசெயல் மனத்தில் சுழன்றிடவே
எண்ணம் அதிற்சேர்த்தே இருந்தேன் சிலநேரம்.
அப்பொழுதங் கேநடந்த அதிசயமும் என்
சொல்வேன்;
தப்பாமற் சிறுமீனைத் தான்பிடிக்கும் குருவிதனை
வல்லூறுப் பறவையொன்று மறைந்திருந்து
கண்வைத்து
பொல்லா நொடிப்பொழுதில் போனதே
பற்றியந்தோ!
என்னடா சட்டமிது இதுவோ இயற்கைநெறி?
சின்னப் புழுபூச்சி சிறுமீன் இரையாகும்;
சிறுமீனைத் தான்கொத்தச் செம்மூக்கு
மணிப்பறவை
பறவையதைக் கொல்லவொரு பாழ்வயிற்று
வல்லூறு—
கொல்லுவதே தானிந்தக் குவலயத்தின் பெரு
விதியோ?
வல்லார் எளியாரை வாட்டிப் பிழைப்பதுதான்
எழுதா விதியாமோ?—எரிக்கண் புலியிங்கே
உழுதா உயிர் வாழும்? ஊனுக்குக் கொல்லாமல்

வாழ்வுண்டோ? என்றெல்லாம் மனக்குகையின்
காரிருளின்
கீழ்நின்ற பேய்க்கூட்டம் கிளுகிளுக்க எண்ணங்கள்
மேலெழுந்து பொங்கிடவே வெம்பிமிகச்
சோர்வுற்றே :—
சீலம் எதற்கிங்கே? செந்நெறியும் ஏன் வேண்டும்?
என்றே தளர்வெய்தி ஏங்கிக் கிடந்தேன் நான்
குன்றுக்குப் பின்கதிர்கள் கும்பிக்க இருள்பரவி
அந்திவெள்ளி கண்டேன்; அருமணிகள்பல மெதுவாய்
வந்தென்றன் உள்ளத்தை வானுலகம் இழுத்தனவே.
இயற்கையிலே கீழ்வரம்பில் இந்நெறிதா
னென்றாலும்
இயற்கையதின் சிகரத்தே எழுந்துயரும் மானிடனும்
புதுமை நெறியொன்றினையே புகுத்திடவும்
கூடாதோ?
மதியென்றும் மனமென்றும் வாய்த்ததனிப்
பயனென்ன?
திருந்தாப்பேய் நெறிபற்றிச் செல்லுவதிற்
சிறப்புண்டோ?
பொருந்தாத விலங்குநெறி போக்கிடவே
மதிபெற்றான்
அற்பக்கீழ் உணர்ச்சியெலாம் அறமாற்றித்
தெய்விகமாம்
நற்பண்பு மானிலத்தே நாயகமாய் நின்றென்றும்
அன்புநெறி ஆட்சிசெய அவனியற்ற வல்லானேல்—
இன்பநிலை தோன்றிவிடும்; இதுவே யவன்கடமை—
என்றதொரு பேருண்மைஇருள்கிழித்துச் சுடரிடவும்
நன்றுள்ளம் பூரிக்க நானெழுந்து நடந்தேனே.

பெற்ற மனம்

1

ஏழை மகன் ஒருவன்—அவன்—எடுப்பு வாய்ந்த
[உருவன்
காதல் செய்தானே—அவளோ—கயமை செய்தாளே

2

ஆணை போட்டாள் ஒன்று—நீயும்—அறுத்து வாடா
[என்று
நாய் புசிக்கவே—உனது—தாய் தன் இதயமே

3

தாயின் வீடு சென்றான்—பெரும்—மோக மீறி
[நின்றான்
இதயங் கீண்டானே—கையில்—எடுத்துப்
பாய்ந்தானே

4

வேக மீறி யோட—அவனும்—விழுந்தான்
[புழுதிசாட
தரையில் இதயமே—மோதி—சருகாய் உருண்டதே

5

புரளும் இதயம் நின்று—அன்பு—பொங்கக் கேட்கும்
[ஒன்று
காளை தன்னையே—இதயம்—கனிந்து நோக்குமே

6

தேம்பி யதுவுங் கூறும்—மிகவும்—சிறிய இதயம்
[பாரும்
அவனி வீழ்ந்தாயே—மகனே—அடியும் பட்டதோ?

இந்தக் கவிதைக்குக் கருத்துக் கொடுத்தது ஒரு பிரெஞ்சுக் கவிதையாகும். இதன் யாப்பு வடிவமும் அதிலிருந்தே தோன்றியதென்னலாம்.

தன்ன ன்னன ன்ன...தன—தன்ன
ன்னன ன்ன

தான ன்ன்னே—தன—தானனன்னே

என்பது இப்பாடலின் சந்தக் குழிப்பு.

புயல்

சூறை யடிக்கும் பேய்க் காற்று—களி
துள்ளச் சிரித்திடும் கூற்று
ஆறு புரண்டிடும் வெள்ளம்—வளர்
அன்பு புரண்டதெம் முள்ளம்

வானகம் பார்த்து நடுங்கும்—கொடும்
மாமலைப் பாம்பும் ஒடுங்கும்
கானகப் பேரிருள் தன்னில்—உயர்
காதலால் வந்தயெம் கண்ணில்

பார்வையிற் பட்டதும் இருளே—எட்டிப்
பற்றிக் கை தொட்டதும் இருளே
ஆர்வக் கனலொளி தன்னுல்—உந்த
ஆற்றைக் குறுகினேம் முன்னுல்

தந்தை இருள்மனக் கோவம்—அனல்
தாக்கக் குலைந்தனள் பாவம்
சிந்தைத் துணிவினுல் வந்தாள்—புலி
சீறும் புயலினை நொந்தாள்

ஓடம் வலிப்பவர் இல்லை—பொங்கும்
உன்மத்த வெள்ளத்தின் தொல்லை
நாடும் புயவலி நன்றே—மலர்
நங்கைநீ வந்திடு என்றே

தூக்கியே தோளினில் வைத்தேன்—பசுந்
துளவமால் மச்சத்தை யொத்தேன்
காக்கும் கடவுள்நீ தஞ்சம்—உன்றன்
கழலடி வைத்துளோம் நெஞ்சம்

என்றந்த வெள்ளத்தில் காலே—நான்
எட்டியே வைத்திடும் வேளை
குன்றம் அதிர்ந்தது கனவும்—அங்கு
குலையவே வந்தது நனவும்.

நமது வழி

திடீரென்று அவன் தோன்றினான்.
அவன் வருகை யாருக்கும் தெரியாது.
வான வில்லென அவன் வந்தான்.
தோற்றத்தில் அவனிடம் புதுமை ஒன்றுமில்லை.
ஆனால் எங்கும் காணாத ஒரு புதுமை ஒளி
அவன் கண்களில் சுடர்விட்டுக் கொண்டிருந்தது.
ஒரு கனல்.
உணர்ச்சி மின்னலின் கொழுந்து.
ஆத்ம சக்தியின் ஜோதி.

அவன் கம்பீரமான குரலில் பாடினான்.
உள்ளத்தில் எழுந்து மோதும் கனவுகளை
காற்றில் பரப்பினான். யெல்லாம்
ஒரே சங்க நாதம்.
வேதங்களின் மூச்சு அவன் பாடலில் வீசிற்று.
அமுதத்தின் தெளிவு பொங்கிற்று.
நிலவின் தீஞ்சாறு கொஞ்சிற்று.
வீரக் கனல் துள்ளிற்று.
புதிய உயிர்பெற்றுக் கவிதை ஊறிற்று.
ஆனால் யாரும் அதைக் கவனிக்கவில்லை.

நமது வழி

மக்கள் அவர்கள் பாட்டைப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.
மழை காணாத பயிர் அவன் உள்ளம்
ஏங்கிற்று.
கரையற்ற அவன் அன்பும் ஒரு நொடிப்
பொழுது
மறைந்து விட்டது.
என்ன மண்ணுலக மடா இது என்று கூட
வாய் ஒரு தரம் உச்சரித்து விட்டது.
உடல் நைந்தது.
ஆனால் கவிதைக் கனல் அவியவில்லை.
மேலும் மேலும் கொழுந் தோடியது.
உடலை வெதுப்பியது.
உள்ளத்தின் துடிப்பாக ஒலித்தது.
அவன் கந்தர்வ இன்பங்களைச் சொல்லில்
குழைத்துப் பூங்காற்றில் மிதக்க விட்டான்.
தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் ஐயனின் சாந்தி
அவன் பாட்டில் தவழ்ந்தது.
பட்ட மரம் தழைத்தது.
பறவைகள் குதூகலித்தன; அவனுடன்
உறவாடின;
அவனுக்கு மேலே பறந்து நிழல் செய்தன;
விலங்குகள் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டன;
காக்கையும், குருவியும், ஆடும் மாடும், சிங்கமும்

புலியும் அவன் ஜாதியாகி விட்டன.
மலையும், காடும், ஆறும், கடலும் அவன்
கூட்டமாயின.

மனிதன் மட்டும் அவனை ஏறெடுத்துப்
பார்க்கவில்லை.
அவன் பாட்டைத் தேடவில்லை.

துவன் உடல் காய்ந்து சருகாகிவிட்டது.
புகழ்ச்சித் தண்ணிழல் இல்லை.
அன்பு நோக்கில்லை.
அது தீய்ந்துவிட்டது.
மூச்சு ஒடுங்கிவிட்டது.
அவனுடைய இதயக் கனல் காக்கை
குருவிகளோடு
பாய்ந்து வானில் கலந்துவிட்டது.
கடலின் அலையாகிவிட்டது.
மலையின் நீலத்தில் மணியாகிவிட்டது.
மக்கள் ஓடி வந்தார்கள்.
அவன் உடலுக்கு மாலை சூட்டினார்கள்.
கந்தலைக் களைந்து பட்டாடை போர்த்தார்கள்.
அதன் முன்னால் விழுந்து வணங்கினார்கள்.
அதற்குப் பூஜை செய்வதென்று முடிவு
செய்தார்கள்.
அவன்மறைந்துவிடவில்லை, எங்களோடு
இன்னும்

இருக்கிறான் என்று மேடைகளில் நின்று
முழுங்கினார்கள்.

அவனுடைய பாடல்களில் அவன் மறைந்து
நிற்கிறான்

என்று சொன்னார்கள்.

ஆம்.

அது மெய்தான்.

பாடிய பாட்டுக்களில் அவன் இருக்கிறான்.

ஆனால் அவன் பாடாது சென்ற பாடல்களிலும்
இருக்கிறான்.

இதை யாரும் உணரவில்லை.

அவன் பாடியவை பல.

அவன் பாடாதவை மிகப்பல.

உள்ளம் தளராதே

உள்ளம் தளராதே—அருஞ்செயல்
ஊக்கம் குறையாதே (உள்ளம்)

வெள்ளம் புரள்வதுபோல்—இடர்கள்
மீறியே வந்தாலும்
தள்ள முடியாமல்—மலையெனச்
தாழ்வுகள் நின்றாலும் (உள்ளம்)

எங்கும் எதிர்ப்பெனினும்—துணைவரே
ஏசி இகழ்ந்தாலும்
வெங்கனல் வாளினைப்போல்—கவலைகள்
வெட்டிடும் போதினிலும் (உள்ளம்)

கங்கை கொணர்ந்தவன் போல்—பணியில்
கண்ணும் கருத்துமதாய்
தங்கும் முயற்சிகொண்டால்—உலகில்
சாதிக்கலாம் எதையும் (உள்ளம்)

சீதக்காதி

செந்தமிழ் போற்றிய சீதக் காதியே
இன்று நீ எம்மிடை இருந்திடல் விழைவேன்:—
செத்துங் கொடுத்த சீர்மிகுங் கொடையால்
இத்தரை மீதினில் என்றும் அழியாப்
புகழுடம் பெய்தித் திகழ்ந்தனை யெனினும்
சமயப் பிணக்கும் சாதிப் பிணக்கும்
குறுகிய நோக்கும் பெருகுமிந் நாளில்
அருந்தமிழ் வளமலால் பிறிதொன் றெண்ணு
வள்ளல்நீ யாக்கையில் வாழ்ந்தனை யானுல்
உன்வழி கண்டு உய்வகை தெளிவோம்;
பிரிவினை அறியாப் பெருமைசேர் தமிழன்
அன்னுட் கண்டநல் லன்பறம் ஆண்மைசேர்
வாழ்வினை மீண்டும் வளர்த்திட
எளிதாம் என்றே ஏங்குமென் உளமே.

பித்து

அவன் ஒரு பைத்தியம்
அலைந்து திரிகிறான்
அன்னையைக் கூவி
அலைகிறான் எங்கும்
அவன் ஒரு பைத்தியம்

தாயின் கோயிலில்
தாழ்ந்தோன் நுழைவதோ?
அழுக்கே மேனி
அரைக் காசில்லை
தாயின் திருமுன்
போவதா அவனும்?

கோயிலின் காவலர்
கோடி நூற் சுவடிகள்
அடுக்கிமுன் வைத்தனர்
அடித்துத் துரத்தினர்
அழுதே போனான்

கோயிலைக் கடந்து
குளத்தினைத் தாண்டி
பிணஞ்சுடு காட்டை
அடைந்தனன் கிடந்தான்

கண்ணீர் வழிந்தது
கட்டையும் நொந்தது
உருகிய துள்ளம்
உருண்டனன் தரையில்
அம்மா என்றே
அலறிமூச் சழிந்தான்

இமைகளும் சோர்ந்தன
எப்படியோ அவன்
உறங்கினான் இருளும்
ஒடுங்கியே பேரொளி
வந்தது விழித்தான்

அன்னைதன் மடியினில்
தன்சிரம் தாங்கிடக்
கண்டனன் காணாக்
காட்சியுங் கண்டான்.

இசைவாய்

அயிலைப் பழித்த விழியா யுனக்கு நான்—இன்று
அறிவிப்ப தொன்று பதில் அன்பு பேசுவாய்
குயிலைப் பழித்த மொழி கொஞ்சுங் கொடியே
—உன்றன்
குரலில் கசந்திடுமோர் சொல்லும் வருமோ?
மதனன் மயங்கிடுமுன் மார்பிரண்டினில்—என்றன்
மனது கிடப்பதை நீ கண்டதில்லையோ?
வதன மதி நிகர்த்த மங்கை யமுதே—மறு
மாற்றம் நீ சொல்வதிலென் வாழ்க்கை
யுள்ளதே
அமரமெல் லிசைதரும் மோனமதிலே—பொங்கும்
அமுதமாம் இன்பஎழிற் சிற்ப மங்கையே
தமனிய மேனியளே சந்தச் சுவையே—உளம்
தடையின்றி அவ்விடமே தங்க இசைவாய்.

மாலை

மின்னலை வான வில்லில் இழைத்தே—சுடர்
மீன்திரள் நவமணிகள் பலநூறு கோத்து
சன்னமாய்க் கதிரவன் கம்பிகள் பின்னி—நிறை
சரத்கால வெண்ணிலாச் சரிகைகள் கட்டி
காதல்தேன் ஊறிடும் உள்ளமலர் வீசும்—மணங்
கமழவே கனவெல்லை அமுதோடம் தாண்டி
மோதுமென் உணர்வாழி கரையிடும் அன்பாம்
—உயிர்
முத்தொளிர் மாலையிது மகிழ்வாக அணிவாய்.

மறந்து நீ வாழ்க

மறந்து நீ வாழ்வாய்—இனிமேல்
மறப்பதே வாழ்வாம்

குழந்தைப் பருவமுதல்
கூடநாம் வளர்ந்ததும்
கொஞ்சியே இருவரும்
ஆடி மகிழ்ந்ததும் (மறந்து நீ)

நாளொரு மேனியாய்
எழில் கொண்டு நின்றதும்
நல்ல கதைகள் சொல்லிச்
சிரித்துக் குதித்ததும் (மறந்து நீ)

உணர்வெலாம் காதலாய்
ஓங்கும் பருவத்தே
ஊரைவிட்டே ஆற்றின்
ஓரத்தில் சென்றதும (மறந்து நீ)

மாயமாய் நானென்றன்
கண்களை இழந்ததும்
மனத்தினில் ஓங்கி வளர்
கோட்டைகள் இடிந்ததும் (மறந்து நீ)

எங்குமே இருள்மயம்
ஆனதும் உளந்தனில்
எல்லையில்லாத பேர்
இருள்வந்து சூழ்ந்ததும் (மறந்து நீ)

பதியென யாரையோ
கைதொட்ட பின்னரும்
பாசத்தால் வந்திங்கே
விம்மியின் றழுததும் (மறந்து நீ)

மணியோசை

கோயிலிலே மணியோசைக்
கோமாளம் ஆடிவிட்டு

வாயிலெலாம் வன்கருமை
மனமெல்லாம் பேயிருட்டாய்

வாழ்வினிலே மடமைவழி
செல்லுகின்ற மாண்புடையீர்

கீழ்மையிலே நிலைநின்றும்
கேலியறக் கூத்தெதற்கோ ?

மணியோசை வேண்டாவாம்
மனக்கோயில் அன்பெனுமோர்

இணையேது மில்லாநல்
லெழில்நந்தா விளக்கிட்டால்

பொன்னூட்டு மணியோசை
பொங்கியெழுந் தெண்டிசையும்

என்னூட்டும் கணகணத்தே
இன்னமுதம் பொழிந்திடுமே.

கோமாளம்–கோமாளியின் பரிகாசச் செயல். வாயில் என்பது இங்கு ஐம்பொறிகள். வன் கருமை-வலிய கருஞ் செயல்களாகிய கொடுமைகள். கணகணத்து–கணகண வென்று ஒலி செய்து.

வழிமேல் விழி

வழிமேல் விழிவைத்து வரவேங்கி ஏனுயிர்த்தாய் ?
அழிகாதற் பேதைநெஞ்சே ! அனல்கொதிக்கும்
இமைமூடிக்
கண்ணயர்ந்து கிடந்தாலும் கனவுலகிற்
கண்டிடலாம்;
எண்ணமெலாம் அவராக ஏங்கியிந்தப் பிறைக்கூனி
நத்தைநிலா ஊர்ந்திழியும் நாழியெண்ணேல்,
ஊழியதே.
முத்துநிலாக் கண்வடிக்கும் முறையவர்க்கே
எட்டாதோ?

பிறைக் கூனி-கூனிபோல் வளைந்த பிறை நிலா. நத்தை நிலா-நத்தையைப்போல் மெதுவாக ஊர்ந்து செல்லும் நிலா. முத்து நிலாக் கண் வடிக்கும்-முத்துப் போன்ற கண்ணீர் நிற்காமல் வடிக்கும் கண்.

குயில்

தேன்குழைத்து வெண்ணிலவு
தென்றலிலே வீசியதோ
தெள்ளமுதம் களிமிகுந்து
திசையெல்லாம் பொங்கியதோ
வான்செழித்துப் பூத்திருந்த
வண்ணமணித் தாரகைகள்
மாமதியின் மதுமயக்கில்
வளரிசையாய்ப் பொழிந்தனவோ
ஊன்குழையக் குரலெடுத்து
உயிர்தழைய மிதந்துவரும்
உன்காதல் தனிப்பாட்டிற்
குவமைசொல மொழியுண்டோ
மீன்சுழித்த நதிக்கரையில்
வெண்கொழித்த மணற்பரப்பில்
மெல்லநடந் தமர்ந்த வென்றன்
விழிக்கெட்டாப் பொழிற்குயிலே?

உலகத்துச் சிறுமையிலே
உளம்வாடி ஏங்கிவந்தேன்
உன்னிதயக் கிளர்ச்சியிலே
ஒன்றியுனை வாழ்த்துகின்றேன்

பலகற்றும் உளம் விரியாப்
பாமரராய் அருளன்புப்
பண்பழித்து அணுவரக்கப்
படைதேடி அஞ்சியஞ்சிக்
கலகத்துப் பேயிருட்டுக்
கல்மனத்தால் ஐயமெனும்
காலனுக்கே மக்களினம்
கணப்பொழுதில் இரையாகும்
நிலையுற்று விதிர்த்திடினும்
நீநிலத்தே எங்களைப்போல்
நெடுந்திறல்யார்க் குண்டென்றே
நெஞ்சத்தே செருக்குடையோம்

பால்சுரக்கும் விஞ்சை நிலாப்
பண்சுரக்க நீ செய்தாய்
பயம்சுரக்கும் சிறு மதியால்
படைபடைத்து நாங்களெலாம்
மால்சுரக்க நடுங்கியிங்கு
வழியறியாக் குருடர்களாய்
மானிடத்துப் பெருங்குலமே
மாயவகை செய்துள்ளோம்
நூல் சுரக்கும் அறிவொளியால்
நுண்மையழ கின்பமுடன்
நுடங்காத பெருவாழ்வே
நோன்பாகக் கொள்ளாமல்

கால்சுரக்கும் அணுப்பிளந்தோம்
கடவுளுக்கே நிகரென்று
கருவமுடன் தோள்புடைத்தோம்
கடையூழி சிரித்ததுவே.

கரையில்லாக் காதலினுல்
காவிரித்தண் சோலையிலே
கவிதைபின்னிப் பாடுகின்ருய்
கந்தருவர் நாடறிந்தேன்
உரையில்லாக் கனிவென்னுள்
ஊற்றெடுக்கச் செய்ததுபோல்
உலகெல்லாம் பகைமாறி
உயரன்பு பெருங்கருணை
புரையில்லா அறவாழ்வு
பொங்கிடவே பாடாயோ
புன்மையெலாம் பொன்றியிது
பொன்னுடாய்த் தழையாதோ
நரையில்லா அருள்வாழ்வில்
நட்புறவே காணேமோ
நல்லிசையால் மெய்யுணர்வாம்
நறவூட்டும் பூங்குயிலே?

முத்துநிலாப் பந்தரின்கீழ்
மோகனத்துப் பாட்டுருவாய்
முகிழ்த்திருக்கும் உன்னிடத்தே
முறையிட்டுன் மகிழ்வொழிக்கச்

சித்தமிலேன் என்றாலும்
தீங்குழற்பண் தெய்விகத்தெம்
சிறுமையெலாம் மாயுமென்ற
செவிக்கனவைத் தவிர்க்ககிலேன்
புத்தியிலாப் பிள்ளைமையாய்ப்
போனதெனில் நானுமுன்றன்
போகவிசைப் பேருலகில்
புகவிழைவேன் இணைசுரமாய்
வித்தையினால் வானூர்ந்தும்
மிகச்சிறுத்த உளமுடையோம்
மென்தளிர்ப்பூ மரத்தமர்ந்தும்
விண்ணெட்டும் உளமுடையாய்.

வண்ணப் பதுமை

வானத்து வில்லுக்கு மின்னல் பொடிதூவி
மந்திரச் சொக்கு மயக்கெலாம் கூட்டியே
தேனுைத்த கோலத்தில் ஒப்பனை செய்தெழில்
சிற்பம் உயிர்பெற்றுத் தெருவில் மிதந்தொரு

காலத்தை வென்றநற் கவிதைக் கனவுருக்
காட்டிய தொப்பவே கன்னியும் தோன்றினாள்
ஆலத்தித் தட்டென உள்ளம் சுழன்றது;
அக்கணத் தேயனல் சூறையடித்தது.

"என்னை மறுத்திங்கு யாரை நினைத்தாலும்
இன்னுயிர் போக்குவன்" என்று முழங்கினேன்;
கன்னி சிரித்தனள்; கண்ணை மசக்கினள்;
கள்வெறி கொண்டுநான் ஆடிக் களித்தனன்:—

வெள்ளி நிலாவிலும் ஆற்றங் கரையிலும்
வெம்மை குளித்திடக் கண்கள் திறந்தன—
உள்ள மிலாஇவள் கட்டை. சிரிப்பெனும்
ஊளையிடும்வண்ணப் பொம்மை நடைப்பிணம்

என்மனைத் தேவியின் உள்ளத் தழகினை
இன்றுணர்ந் தேனவள் ஏங்கித் தவித்திட
அன்பினைக் காணாமல் வெற்றுடல் மாயத்தில்
அலைந்த எனக்கினி உய்வு முண்டோ?

என்றுளம் சாம்பிடும் வேளையில் தெய்வமாய்
என்னை நினைத்தவள் மங்கல நாணினள்
பொன்னுளம் பூரிக்கக் காலைப் பிடித்தனள்
பொம்மை மறைந்தது மங்களம் பொங்கியதே.

பாராசாரி

பாராசாரி எதிரில் நிற்பதைப்
பார்க்க வில்லையா?
வீராவேசம் காட்டி மகனே
வெற்றி நாட்டவே
பிடரி பற்றித் தாவியேறிப்
பெருமை கொண்டுநீ
திடரும் மேடும் தேசமெங்கும்
திசைகள் அதிரவே
பாய்ந்து சென்று பரியைவென்று
பாரிலென்றும் நீ
ஆய்ந்து கூறும் அறிஞர்புகழ
அமர மெய்துவாய்
என்று தாயும் வானிலிருந்து
நன்று கூறிஞள்
கன்று பிரிந்த ஆவைப்போலக்
கனியும் நெஞ்சிஞள்
சேணமில்லை லகானில்லை
சிறிய சாட்டையும்
கோணலற்ற தடியுமில்லை
கூவியழைத் தெனை
வருகவென்று பரிவுபேசி
வருந்தி யழைத்துமே

அருகில் நின்று குழவிநிலையில்
அன்னை போலவோர்
ஊசலாடும் மரஞ்செய் குதிரை
ஊர்ந்து மகிழ்ந்திடப்
பாச முடனே பரியிலேற்றும்
பண்பிணை ரில்லையே
என்று வெருண்டு நின்றமகனை
எண்ணி வானிலே
கன்றிமருகிக் கண்கள் சோரக்
கலங்கும் அன்னைதான்—
வாழ்வு தருநல் வாய்ப்பைப்பற்ற
மருளும் மனத்தினர்
தாழ்வை யன்றி வெற்றிமாண்பு
தாங்க வல்லரோ?

பாராசாரி கண்ணைக் கவர்ந்து கம்பீரமாக அருகே நிற்கிறது. தேசிங்கு துணிவோடு அதன்மீது பாய்ந்தேறினன். உலகோர் புகழ வெற்றியடைந்தான். ராஜாதேசிங்கு கதை இது. வாழ்க்கையிலே வெற்றி பெறுவதற்கு வேண்டிய நல்ல வாய்ப்பு நம் முன்னே பாராசாரிபோல நிற்கிறது. அதன் பிடர் பிடித்து உந்தித் துணிவோடு செயலாற்றுகிறவன் புகழ் பெறுகிறுன். அன்னை முகம் நோக்கும் பிள்ளையைப்போலப் பிறரை எதிர்பார்த்து நிற்பவன் வாழ்க்கையிலே தோல்வி யடைகிறுன்.

தாரகை

கதிரவன் மறைந்தான்
கதிரொளி மாய்ந்தது
கண்டு மயங்கிடும்
உலகினை நினைந்தே

ஆயிரம் ஆயிரம்
அகல்என மீனினம்
நீல விசும்பினில்
நித்திலக் கோவைபோல்

சிறுமணி ஒளியால்
உலகினுக் கின்பமே
தருவன பாரீர்—
தாரகை அவைபோல்

சிறுசிறு நல்ல தாம்
சேவையால் அவனியில்
இன்பமே பெருகிட
என்றும் முயல்வோம்

அருஞ்செயல் பெரிதாய்
ஆற்றிடும் வல்லமை
இருந்திட வில்லையென்
றேங்குதல் ஏனோ

வானிலே மலர்ந்திடும்
மீனினம் பாரீர்
தேனினம் சேர்த்திடும்
சிறுதுளி பேரின்பம்.

எங்கோ ஒரு குழந்தை

எங்கோ ஒரு குழந்தை
என் செவியில் தீப்பாயப்
பொங்கும் துயரோடு
பொருமி அழுவதுவமேன்?

தாயன்பை அறியாமல்
தனிவாடும் மெல்லரும்போ?
பேயுள்ளம் படைத்தவர்கள்
பிணிக்கண்ணுல் சுட்டாரோ?

சிறுவயிற்றுப் பெரும்பசியால்
செங்கீரை துவண்டதுவோ?
பிறைப்பிஞ்சைக் கொடுமையெனும்
பெருநாகம் தீண்டியதோ?

வஞ்சனை முள் மனத்தவர்கள்
வாய்சிரித்தே அணைத்தாரோ?
அஞ்சுதரும் சிறுமைநிறை
அவனியுற்ற துயர்க்குரலோ?

தெய்வத்துச் சுடர்க்குழந்தை
சிரிப்பிழந்து முகம்வாடி
நையக் கண்டால் அந்தோ
நடுங்குகின்றதென் உள்ளம்.

இன்பத்தேன் புது மலரும்
என்றும் நகைத் தாடிவர
நன்றிங்கே நாடி டுவோம்
நமக் கதுவே பேரின்பம்.

செங்கீரை செங்கீரைப் பருவத்திலுள்ள குழந்தை; இங்கு பொதுவாகக் குழந்தையைக் குறிக்கிறது.

பிறைப் பிஞ்சு—பிறை நிலாப் போன்ற குழந்தை. முழு நிலவைத்தான் நாகம் தீண்டும்; கொடுமை என்கின்ற நாகம் எப்படிப் பிறைப் பிஞ்சைத் தீண்டியதோ?

வஞ்சனைமுள் மனம்—வஞ்சனையாகிய முள் நிறைந்த மனம். அவர்கள் வாய் சிரிக்கின்றது; ஆனால் அவர்கள் அணைப்பு முள்ளாகக் குத்துகின்றது.

அவனி வந்த துயர்க் குரலோ—இந்த உலகத்திற்கு வந்ததை எண்ணி வருந்திக் குழந்தை அழுவதாகக் கூறுவதுண்டு.

அமரநற் கவிதை

அமரநற் கவிதையின் கற்பனைகளில்—வரும்
ஆநந்தம் போல்வடிவச் சிற்ப மங்கையே
தமரக் குழைவினொடு வெண்முகைப்பொதி—மிகத்
தாங்கிச் சுருண்டு வரும் வாரிய லைபோல்
மோதி யணியணியாய் உள்நிவந்தெழும்—காதல்
மோகனத் தேன் நெருப்பு வீசுமலையால்
பாதி உயிர் குறைந்து வாடியயர்ந்தேன்—உன்றன்
பார்வை மழைக் குருகி ஏங்கிநின்றுளேன்

தூரிகை நாணடைந்து ஓடிஒளியும்—கவிச்
சொல்லுந் தன் நாவிழந்து மாழ்கிநைந்திடும்
காரியம் எங்கள்கையை விஞ்சியதென்றே—உயர்
காவியப் பெருங்கோயில் நற்கலைஞரும்
யாவரும் ஓர்முகமாய்க் கூறவல்லதோர்—தனி
எழிலின் இளம்பருவத் தெய்வ மணியே
பாவினுக் கெட்டாத பண்ணின்சுவையே—என்றன்
பச்சை யுளந்தழைய நோக்கி யருள்வாய்.

ஏந்திய கை

ஏந்திய கையுடன் வந்தேன்—என்னை
ஏனென்றுங் கேளாவுன் கருணைப் பெருக்கைப்
பேர்ந்தடி வைத்த கணத்தில்—உன்றன்
பெருவிழிக் கோணப்புன் னகையினிற் கண்டேன்
காணாத பேருண்மை கண்டேன்—வாழ்வில்
கற்றிட வேண்டிய பாடமுங் கற்றேன்
நாணாது கைதொட்ட ஓட்டை—ஓரிரு
நாலெட்டுச் சுக்கலாய் வீசி உடைத்தேன்
ஈதல் உவகையுங் கண்டேன்—உடமை
எல்லாம் வழங்கிட வழிபார்த் திருந்தேன்
ஆதவன் தோன்றுமுன் கூடி—மக்கள்
அணியணியாயுன்றன் வாயிலில் நின்றார்
தேவை யெலாம்பெற வந்தோர்—இருள்
சேர்ந்திடும் எல்லையில் அரவம் ஒடுங்கி
மேவிப் பலதிசை செல்ல—வானில்
மின்சுடர் வந்துதம் பிறவிக்கு முன்னைப்
புத்தொளிக் கன்னி எழுந்து—தொல்லைப்
புதையிருள் ஓடிடச் செய்த பெரும்போர்
வித்தக மாக்கதை யெல்லாம்—கேட்டு
மெய்மறந் துள்ளன போலவே காணும்
அந்தநல் வேளைநான் உன்றன்—அருள்
அடியிணை மலர்களில் வந்து பணிந்தே
இந்தநல் வீணையை ஏற்று—உயர்
இன்னிசை மீட்டென வேண்டுவன் ஐயா.

(தாகூர் கவிதைத் தழுவல்)

வானவில் ஊஞ்சல்

வானத்தில் எழுமேழு வண்ணத்து வில்லினில்
வைரக்கால் அறிவொளி
ஊஞ்சலிட்டு

கானத்தில் கந்தர்வம் மோனத்தில் கயிலாயம்
காட்டியே நிலை நின்று
ஆடிடுவோம்

பானத்திற் கின்சுவை அமுதத்தை விஞ்சிய
பால் நிலாக் குண்டலிச்
சாற்றினையே

தானத்தில் நின்றூற்ருய் வாங்கியே மாந்திநற்
சாந்தியாம் பெருநிலை
மேவிடுவோம்

தேஞெத்த விழிவண்டும் திரளாண்மைத் தோட்
சிறுகுட்டைப் பாசத்தில் [குன்றும
வீழ்வதனல்

தாஞெத்த நிலைமேவி நீயின்றி நானின்றித்
தன்மய மாகும்போர்
இன்பமெல்லாம்

சீனத்து வெடியாக அரவத்தில் மாயாமல்
செம்மைசேர் தூயநல்
லன்பறத்தால்

ஊனத்துக் குறைநீங்கி உள்ளொளி மேலோங்கி
உண்மைக் குழந்தைகள்
ஆகிநிற்போம்.

பெ. தூரன் கவிதை நூல்கள்

1. **இளந்தமிழா** (ஐந்தாம் பதிப்பு) அமரத்துவம் வாய்ந்த கவிதைகள் பலவற்றைக் கொண்டது என்று பாராட்டப் பெற்றது. டாக்டர் ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை அவர்களின் ஆராய்ச்சி முகவுரையுடன் கூடியது.

2. **மின்னல் பூ** (மூன்றாம் பதிப்பு) உள்ளத்தில் எழுந்த கவிதை மின்னல்களாகிய மலர்களால் மாலையாக்கப்பெற்றது. திறனாய்வாளர்களின் மதிப்பைப்பெற்ற கவிதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு.

3. **நிலாப்பிஞ்சு** (இரண்டாம் பதிப்பு)

   'பிஞ்சுநிலாக் கிண்ணியிலே
   பெய்துவைத்தேன் கவியமுதம்'

   என்று இதைப்பற்றிப் பாடியது மிகையாகாது. சிறந்த கவிதை நூல்.

4. **பட்டிப் பறவைகள்** (மூன்றாம் பதிப்பு) பொங்கற் பரிசாக 1928ஆம் ஆண்டில் நண்பனுக்கு அளித்த சிறுசிறு கவிதை மணிகள். 1956-ல் முதன் முதலாக அச்சேறியவை. ஆழ்ந்த சிந்தனையைத் தூண்டும் செறிவுடையவை. இரவீந்திரநாத தாகூர் எழுதிய 50 கவிதைகளும் பெ. தூரன் இயற்றிய 62 கவிதைகளும் கொண்ட தொகுப்பு.

5. **ஆனையும் பூனையும்** (மூன்றாம் பதிப்பு) குழந்தை களுக்கான இனிய பாடல்கள்.

6. **நல்ல நல்ல பாட்டு** (இரண்டாம் பதிப்பு) குழந்தைகளுக்கென்று எழுதப்பெற்ற கவிதை களும் பாட்டுகளும். தமிழக அரசின் பரிசுபெற்ற நூல்.